

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Syster

genaama  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 992

DE SCHATTEN DER ZEE.

20 cent



Hij trachtte den reus te omvatten.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.  
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

# De schatten der Zee.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken  
voor een Riks!  
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

HET GALJOEN VAN TOBERMORY.

Brand was zoeven teruggekeerd van een korte wandelrit in Hyde park, waar hij een nieuwe aanwinst eens aan den tand gevoeld had, een zeer fraaie, Barbaresche merrie, die Raffles hem had afgestaan uit zijn eigen kleine stoeterij.

Hij had van dien rit genoten, en onder het rijden de verzuchting geslaakt, dat het toch wel aangenaam zou zijn, eens een tijd lang rustig wat te genieten van het leven inplaats van telkens de groote gevaren te loopen aan de zijde van een man, die niet wist wat rust beteekende, en die steeds onvoldaan was — niet over zijn eigen daden, maar over die van anderen!

Bijna een week lang had er een volkomen rust geheerscht in het kleine heerenhuis aan de Cromwell Street waar De Groote Avonturier nu sedert een paar jaren woonde, in gezelschap van Charles Brand, zijn secrétaris en vriend — en dikwijls genoeg zijn helper in ondernemingen, die hoogst waarschijnlijk niet de goedkeuring der gestelde machten zouden wegdragen, indien zij er kennis van hadden gedragen.

Raffles verkeerde in een van die zwaar-

moedige buien, zooals Brand heel goed had opgemerkt die het hem onmogelijk maakten zijn gedachten bij een bepaald onderwerp te bepalen, of iets te ondernemen.

Brand kende die buien, en hij wist ze te eerbiedigen. Half en half begreep hij, wat er dan in dien buitengewonen man opging. Waarschijnlijk dacht hij aan de geheimzinnige vrouw die een rol in zijn leven had vervuld en waarvan een voortreffelijk geschilderd miniatuurtje zich bevond in een gouden doosje, zorgvuldig weggesloten, en dat maar zelden geopend werd.

Misschien dacht hij ook aan de daden die hij verricht had, en vroeg hij zich af, of hij ze terecht bedreven had.

Dan streed Raffles met zichzelf een zwaren strijd en menigmaal kwam hij uitgeput uit die worsteling tevoorschijn en dan zonderde hij zich vaak af en trok naar een van zijn landhuizen, diep in de Schotsche bergen, zonder toe te staan dat iemand hem vergezelde, soms geheel onverwachts zonder Brand te waarschuwen, en met achterlating van eenige weinige woorden, die Brand op de hoogte moesten brengen.

De bui was sedert een paar dagen aan het



zakken, zooals Brand met innige vreugde had opgemerkt en spoedig zou Raffles weer de oude zijn, zouden zijn oogen weer schitteren, zou die stroeve rimpel weer uit zijn voorhoofd verdwenen zijn.

Geen wonder dus dat Brand dien morgen opgewekt te paard was gestegen, en verheugd terugkeerde, want „Sultane” had zich een voortreffelijk, kurig en toch gehoorzaam rijdier betoond.

Hij ontdeed zich vlug van zijn rijcostuum, stak zich in een gemakkelijk zittend complet van geruite stof, en trad de bibliotheek binnen, waar hij Raffles aantrof, weggedoken in een van de gemakkelijkste stoelen en met een groote foliant op zijn knieën opgeslagen, waarvan hij de fraaie houtsneden scheen te bewonderen.

Op het geluid van Brand's voetstappen wendde hij even het gelaat om, en zijn oogen tintelden, toen hij vroeg:

— Het paard heeft je bevallen? Het is aan je gelaat duidelijk te zien.

— Het is een heerlijk dier, Edward! Nog zelden heb ik den rug van zulk een fraai, gewillig paard mogen drukken. Het dier luistert niet alleen naar den teugel maar de minste kniedruk is voldoende om hem te doen wenden.

— Wij kunnen dus van een succes spreken, hernam Raffles. Dat verheugt me voor jou.

— Wel de zaak is dat er vrij wat aandacht aan dat paard is besteed!

— Alleen aan het paard? merkte Raffles op. Ook niet aan den ruiter een weinig?

— Ik wil niet ontkennen — begon Brand stotterend.

— Komaan, mijn waarde, een misplaatste bescheidenheid. Wij constateeren dus met genoegen dat de knappe ruiter evenzeer de aandacht heeft getrokken als het schoone paard! Des te beter.

— Houdt op met die dwaasheid! zeide Brand, half lachend, half boos. Wat doe je daar? voegde hij eraan toe.

— Ik lees en ik geniet, Brand. Misschien nog wel meer dan op een paard gezeten. Er is niets zoo aantrekkelijk als die oude beschrijvingen van oude voorvallen! Dit boek kocht ik onlangs in een somber zijstraatje van het Strand, maar ik had nog geen tijd om het in te zien. Er zijn niet zoo heel veel exemplaren meer van voorhanden. Je ziet dat het op fraai perkament is gedrukt, met kunstig versierde bladvullingen en kapitalen. En de houtsneden zijn nog mooier! Zie bijvoorbeeld eens deze weergave van een deel der trotsche, Spaansche Armada! Het is primitief opgevat, en toch is het alsof men de wind werkelijk in de zeilen

ziet blazen, alsof men het bewegen der golven duidelijk waarneemt!

— Wie is die knappe graveur?

— Niemand minder dan Dürer. Het boek zelf is in de Hollandsche taal geschreven maar de schrijver is onbekend. Men vermoed echter dat het boek van de hand van niemand anders dan Houtman is, den beroemden ontdekkingsreiziger.

— Het is dus in hoofdzaak een reisbeschrijving?

— Ja, in zekeren zin tenminste! Als je een oorlog tenminste een reis wilt noemen? Het is het allereerste begin van den tachtigjarigen strijd tusschen Spanje en de Nederlanden en er komt een episode in voor, Brand, die in het bijzonder mijn aandacht trof. Ik zal je die in het kort mededeelen.

Raffles bladerde even in het boek, totdat hij een afbeelding vond van een prachtig gebouwd en getuigd schip.

Hij tikte er even met den wijsvinger op en zeide, Brand aanziende met zijn groote, glanzende, grijze oogen:

— Dit is een afbeelding van een der mooiste galjoenen waarover de Spanjaarden ooit de beschikking hebben gehad. Het werd overigens op een Vlaamsche werf gebouwd! Het schip heette de „Rey Carlos”. Het had niet minder dan zestig stukken aan boord, want in die tijden, Brand, was een groot schip meestal een oorlogschip, en het was bestemd om zich te voegen bij een smaldeel andere Spaansche schepen in de Noordzee die in opdracht hadden een aanval te doen op de Hollandsche kust, ongeveer ter hoogte waar nu het eiland Terschelling ligt. Maar dat schip had toch andere zaken aan boord dan alleen kanonnen.

— Soldaten, natuurlijk? vroeg Brand die was gaan zitten en een sigaret had opgestoken.

— Ook soldaten, Brand, maar daarenboven drie millioen gouden Spaansche ducaten. Dat geld was bestemd als gage voor de Spaansche bemanningen maar die hebben nog wat geduld moeten oefenen want de Rey Carlos heeft zijn bestemming nooit bereikt — het schip verging ter hoogte van het Schotsche stadje Tobermory.

Het is niet duidelijk of dit tengevolge van een storm dan wel van een paar kogels uit een Hollandsch scheepskanon geschiedde, maar het staat vast, dat het Spaansche galjoen daar gezonken is en er ook nog altijd ligt.

— Maar dan zonder de drie millioen gouden dukaten?

— Met de dukaten, Brand, antwoordde Raffles glimlachend. Men heeft zeker daarop herhaaldelijk pogingen gedaan, om die schat



te bergen, maar het is nimmer gelukt. Waaraan dit is toe te schrijven, ik moet erkennen, dat ik het op dit oogenblik niet met zekerheid kan zeggen, maar ik denk haast dat de diepte te groot is geweest, dan wel dat het schip te diep in het zand is weggezonden. Maar in ieder geval —

— In ieder geval? herhaalde Brand langzaam, terwijl hij Raffles aandachtig aanzag.

— Is het dunkt mij de moeite waard, het eens te onderzoeken!

— Ik had het natuurlijk kunnen vermoeden mompelde Brand hoofdschuddend. Na zulk een voor jou langdurige rust, volgt er steeds een soort van uitbarsting, als van een vuurspuwende berg.

— Maar dat geeft juist bekoring aan het leven, Brand! Het is de afwisseling, die het levenswaard maakt! Overigens — wat ik je voorstel, is niets bijzonders! Ja, het is zelfs betrekkelijk gemakkelijk, denk ik!

— Gemakkelijk om een schat te lichten, waarna eeuwenlang vruchteloos gezocht is?

— Eeuwenlang is wat overdreven, Brand, er is pas in ernst naar gezocht sedert het begin van de negentiende eeuw, dat wil zeggen toen voor het eerst een duiker in zee afdaalde, voorzien van een helm, waarin lucht gepompt kon worden, een costuum van ondoordringbaar linnen en dikke zolen van lood onder zijn schoenen.

Intusschen, zulk een middel denk ik niet toe te passen, tenminste niet in die vorm! Wij hebben een vaartuig, Brand, dat ons in staat stelt, dingen te onderzoeken die voor de gebruikelijke duikboot met haar eene oog, dat slechts boven water kan zien, onuitvoerbaar blijft.

— Je wilt zeggen dat de Bruinvisch voorzien is van een paar kijkglazen in den wand waarvan het kwarts bijna even sterk is als staal?

— Zoo is het! Ik kan met onze duikboot tot minstens honderd meters onder den waterspiegel afdalen, zonder gevaar te loopen, dat een van die uitkijklenzen zich begeeft! Het is je trouwens bekend, welk nut wij daar uit hebben getrokken. Het plan schijnt je niet erg aan te lokken, tenminste wanneer je gelaatsuitdrukking een betrouwbare barometer is van je gevoelens!

— De zaak is, Edward — begon Brand bedremmeld.

— De zaak is, Brand, dat je dit leventje van luieren nog gaarne eenigen tijd zoudt willen voortzetten, vervolgde Raffles op strengen toon den zin. Ik zal dan genoodzaakt zijn, die stemming te onderdrukken! Niets verweekt den man zoozeer als nietsdoen!

— Toegegeven — maar waarom naar een ander uiterste over te slaan?

— Een uiterste? Wat heeft dit uitstapje naar een der prachtigste gedeelten van Schotland eigenlijk voor bijzonders? Wellicht blijft het bij een eenvoudig onderzoek en vinden wij het wrak van de Rey Carlos geheel onder het zand bedolven, zoodat er geen sprake is van een buit. Dit is immers niet te vergelijken bij onze reizen naar het ijskoude Noorden, of naar die streken, waar de zon het bestaan tot een hel maakt.

— Edward — ik begin langzamerhand in te zien, dat ik onredelijk ben! zeide Brand berouwvol. Wanneer het bij een eenvoudig uitstapje onder water blijft....

— Die kans is heel groot!

— Waar ligt die stad Tobermory ergens?

— Op het Schotsche eiland Mull, een van de grootste en schoonste, en wel aan de monding van de „Straat van Mull”, die het eiland scheidt van het eiland Morven. De stad is vrij groot en gelegen op de Noordoostelijke kust van het zoeven genoemde eiland.

— De scheepvaart is daar zeker niet zonder gevaren?

— Als het stormt is zelfs ieder schip verloren dat zich tusschen die eilanden waagt!

— Wat had de Rey Carlos eigenlijk op de Oostkust van Schotland te zoeken?

— Natuurlijk niets, Brand! Het schip moet door een storm zijn afgedreven, daar het geheel buiten zijn koers geraakte. Wellicht ook is het achtervolgd door een paar Hollandsche kapers, want die plachten buitengewoon brutaal op te treden! Het is menigmaal voorgekomen, dat zij tot vlak onder onze kust een Spanjool achterna zaten en hem desnoods in den grond boorden, als het niet anders ging.

— De Bruinvisch ligt op het oogenblik goed verborgen in een kreek op de Oostkust van Schotland — wij zouden dus zeker wel een week nodig hebben, teneinde om de Noord te varen, en de tegenovergestelde kust te bereiken!

— Dat zou niet zooveel te beduiden hebben, Brand, want wij hebben den tijd maar het is volstrekt niet noodzakelijk, en wij kunnen een zeer aanzienlijk stuk afsnijden, door het breede en lange vaarwater te volgen, dat als het ware van geheel Noordelijk Schotland een onmetelijk eiland maakt, de Loch Ness! Dat bespaart ons minstens vijf volle dagen!

— Maar — is die stroom, of liever die zee-arm, diep genoeg op alle plaatsen?

— Bijna overal! De plekken waar onze Bruinvisch niet zonder gevaar zou moeten onderduiken kunnen wij desnoods desnachts passeeren!



— En wanneer zou je willen vertrekken ?  
— Waarom niet morgen ?

Brand smoorde een zucht. Hij had zeer goed ingezien dat Raffles zijn zinnen op deze onderneming had gezet. Het plan was natuurlijk plotseling bij hem opgekomen.

Het viel hem niet in Raffles tegen te werken of onaangenaam te zijn, en — alles wel beschouwd zou het waarschijnlijk wel blijven bij een onderzoek ter plaatse ! Het leek volstrekt onmogelijk dat dat schip, of tenminste het goud dat het bevatte, meer dan vier eeuwen lang op die zelfde plek was gebleven !

Binnen vijf minuten dus, waren de twee mannen in een levendig gesprek verdiept hetwelk handelde over de noodige voorbereiding.

De Bruinvisch, een niet zeer groote, maar buitengewoon snelle duikboot, door Raffles zelf bedacht en in het geheim gebouwd, of liever samengesteld uit onderdeelen, die hij bij tientallen fabrieken over geheel Europa verdeeld had besteld, lag op dat tijdstip niet ver van het plaatsje Portsoy in Graafschap Banff gelegen.

Een spoorreis van omtrent vijf uren, zou hen naar die plek kunnen brengen, maar de auto zou het waarschijnlijk nog sneller doen, daar men dan niet op aansluitingen behoefde te wachten.

Aan boord van het vaartuig bevonden zich steeds verduurzaamde levensmiddelen, wapens, munitie, kaarten, kleedingsstukken, en men behoefde dus voor niets anders te zorgen dan voor vulling van de cylindere, en van zoetwater.

De tegenwoordige duikboot van Raffles bezat een ruwoliemotor van een zeer bijzondere constructie, die het vaartuig aan de oppervlakte een snelheid van 50 kilometer deed ontwikkelen en geheel ondergedompeld van 35 — een vaart, door geen enkele marineduikboot ter wereld, van welke afmetingen ook, ooit gehaald !

Welnu, olie was er in overvloed aanwezig in dezelfde spelonk, die op dat tijdstip de Bruinvisch tot verblijfplaats strekte, en die slechts het grootste van alle toevallen zou kunnen doen ontdekken. Daar er zich aan boord steeds een aantal duikerpakken bevond, waren de voorbereidselen snel te treffen.

Toen de beide vrienden na een half uur hun maatregelen hadden genomen, zeide Raffles, het oude boek dichtklappend :

— Nu behoeven wij nog slechts Henderson, onzen braven chauffeur op de hoogte te brengen, want zijn hulp kan ons bij deze onderneming van groot nut zijn.

— O, hij zal zich verheugen ! zeide Brand. Naar zijn oordeel heeft dit leventje volstrekt

geen waarde — om ons nu en dan eens naar een schouwburg te rijden, of naar een renbaan, of naar het huis van een Minister waar een partij gegeven wordt, hij zal opspringen van blijdschap.

Nu, springen deed de reus nu wel niet — maar hij gaf toch wel een luide schreeuw van vreugde, toen Brand hem in de garage, waar hij bezig was met het oppoetsen van een der groote reiswagens, het nieuws kwam mededeelen.

— U mag mij gelooven of niet, Mijnheer Brand — maar duiken is altijd een van mijn grootste liefhebberijen geweest ! riep de kolos uit, de mouwen neerstroopend, over zijn geweldige biceps. Ik geloof eigenlijk dat ik mijn roeping heb misgelopen en duiker had moeten worden ! Wanneer vertrekken wij ?

— Waarschijnlijk onmiddellijk na de lunch, James. Er valt weinig meer te doen. Mylord moet alleen nog eenige bijzondere werktuigen koopen, ter vervanging van de instrumenten, die tijdens de laatste reis van onzen Bruinvisch vernield zijn. Het zal dus, als het ware een officieele proeftocht worden van ons nieuwe schip, dat het oude helaas verloren gegane, heeft vervangen !

Henderson begon dadelijk zijn eigen maatregelen te nemen, die binnen een kwartier waren afgelopen, daar zij voornamelijk bestonden uit een goede scheerbeurt en een voetbad, gebruikte zijn lunch in gezelschap van den ouden grijzen kamerbediende Gaston en was om een uur kant en klaar.

De groote reiswagen zou worden gebruikt en daarin brachten hij en Raffles eenige valiezen.

De burens sloegen nauwelijks acht op hetgeen er gebeurde — Lord William Aberdeen was een zeer reislustig man, en men zag bij herhaling de groote reiswagen met zijn linnen kap voor rijden en met hem de wijde wereld inrijden.

Om twee uur gaf Raffles Gaston eenige aanwijzingen, klopte hem op den schouder en stapte in.

Henderson, stralend van vreugde, bracht den auto in beweging, en de groote wagen begon zijn reis, reed Londen uit in een vaart, die menig verkeersagent dreigend de wenkbrauwen deed fronsen en snelde den prachtigen verkeersweg naar het Noorden op.

Het was een zeer fraaie dag, en alles wees er op, dat het weder zou standhouden, gedurende minstens een drie- of viertal dagen.

Dit was des te beter, daar het steeds een tamelijk hachelijke onderneming bleef, de duikboot te bevrijden uit haar ligplaats, die alleen bij hoog water overstroomde, zoodat telkens het kleine stalen vaartuig droogviel, zoodra



het water begon terug te vloeien uit het hol.

Binnen vijf uren had de groote wagen den geheelen weg afgelegd, en reed het kleine plaatsje binnen. Het begon in de mode te komen bij de badgasten, en daar het zwemseizoen en het tijdperk der vacantes reeds begonnen waren, werd er niet in het bijzonder gelet op den grooten, Londenschen wagen, die stilstond voor een der grootste hotels.

Raffles had dit hotel met opzet uitgekozen, omdat het dicht bij de klippen lag, en aan het einde van het dorp. Want veel meer is Portsoy niet. De auto werd er gestald in de ruime garage, de drie mannen gebruikten een maaltijd, er werd wat bagage gereedgemaakt, en toen verklaarde Raffles aan den hotel-eigenaar, dat hij voornemens was, een lange voetreis in de omgeving te maken, dit, teneinde te voorkomen, dat men zich over hun wegblijven ongerust zou gaan maken. Voor alle zekerheid noemde hij ook volstrekt geen namen, en de drie mannen vertrokken lang voor het vallen van de duisternis reeds weder uit het dorp, waarbij Henderson een zeer groot pak op den rug droeg, en de beide mannen ieder een rugzak van flinke afmetingen.

Zij volgden eerst een smalle grindweg, die buiten het dorp voerde, bereikten den zoom van een elzenbosch, staken dit dwars door, kwamen op de klippen uit — en bevonden zich toen in een volmaakte eenzaamheid, met slechts wat zeemeeuwen en zeezwaluwen als gezelschap. Zij verloren geen tijd, maar begonnen dadelijk af te dalen langs een pad, aan Raffles bekend, maar dat stellig niemand zou

hebben durven volgen, die geen voortreffelijk klimmer — en volkomen vrij van duizeligheid was. Het pad was dan ook nauwelijks geschikt voor een geit.

Zij bereikten veilig het op dit oogenblik tamelijk breede, met steenen bedekte strand, dat aan drie kanten was omgeven door zeer steile rotsen, zoo goed als onbeklimbaar, en gevaarlijk glad door de werking van het afslijpende zeewater en de wierplanten.

Ongeveer in het midden van de klip bevond zich de opening van een hol, slechts een paar meters hoog.

De drie mannen gingen er binnen, en traden in de schemering. Het hol strekte zich diep uit, en reeds na een minuut of vijf snel voortlopen was Brand verplicht, zijn zaklantaarn aan te knippen, die een vrij helder licht verspreidde. Want de tunnel, ongeveer vijf meter breed, beschreef een bocht, zoodat het weinige daglicht geheel verdween.

En bij dat schijnsel bereikten de drie mannen 'n soort van spelonk, wat dieper gelegen dan de eigenlijke gang, en waarin een paar meter zeewater stond, dat ook bij eb achterbleef. In het eerst leek het, alsof nu de verdere doorgang gestuit werd. Rechts echter liep een zeer smal pad om die natuurlijke vijver heen. De drie mannen volgden dit pad niet zonder moeite, kwamen aan de overzijde, gingen opnieuw een duistere tunnel binnen — en daar lag, aan het einde, spiegelen in het licht van de zaklamp, op een bed van zacht, goudgeel zand hun trouwe duikboot, de uit haar asch verzezen Bruinvisch.

**BATCO DE WERELD COUPONS**

**worden verpakt bij vele  
internationale sigarettenmerken  
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

## HOOFDSTUK II.

### GEREED VOOR HET AVONTUUR.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat deze tocht volstrekt onmogelijk zou zijn geweest wanneer het op dat oogenblik vloed geweest ware.

Raffles had echter nauwkeurig uitgerekend, dat zij nog minstens een uur den tijd hadden, voor het zeewater de grot en de tunnel zou binnendringen en ze geheel zou vullen.

Hij zeide dit ook aan Brand, die opmerkte :  
— Ik vind het een tamelijk angstig denkbeeld !  
Want van dat uur is toch minstens al een kwartier verstreken, indien het niet meer is. Wanneer wij veronderstellen dat de duikboot, door de een of andere reden een panne had gekregen, waardoor het luik zich niet zou willen openen of sluiten, dan zouden wij terug



moeten loopen — en het zou de vraag zijn of wij bijtijds de opening zouden bereiken!

Raffles keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en zeide toen rustig:

— Mijn waarde — ik vervaardig geen duikbooten, waarvan het toegangsluik zich niet opent of niet sluit! Je kunt daaromtrent volkomen gerust zijn — tenzij de een of ander moedwillig mijn boot had vernield, zonder dat dit uitlekte, en dat is niet zeer waarschijnlijk! Wij zullen het trouwens dadelijk weten.

Zwijgend gingen de drie mannen op de duikboot toe, die een eenigszins hellenden stand had, en Henderson klauterde er spoedig op, en draaide niet zonder eenige krachtsinspanning het kleine wiel weer los, hetwelk het ronde ingangsluik, bijna gelijkliggend met het dek, gesloten hield.

— Het is goed dat hij het zelf moet openen, nu hij het ook zelf gesloten heeft! mompelde Brand zacht. Een ander zou dat luik onmogelijk weer hebben kunnen openkrijgen, tenzij hij dynamiet had gebruikt.

— Daarom had ik Henderson ook juist verzocht het luik te sluiten, zeide Raffles lakoniek. Daar heeft hij het al geopend — de helft van je vrees kan dus gevoegelijk opgeruimd worden! Laten wij binnengaan!

Henderson had zich reeds laten zakken door het ronde toegangsluik van staal, en Raffles en Brand volgde hem.

Het was drie maanden geleden dat zij gebruik hadden gemaakt van dit wonderschip, en het was dus reeds een heele geruststelling, toen het elektrische licht uitstekend bleek te werken. Overal gloeiden de lampjes aan, en Brand kon zich met eigen oogen overtuigen, dat alles op zijn plaats lag, dat iedere hefboom gehoorzaamde aan den minsten druk, dat er zich niet het minste barstje vertoonde in het dikke kwartsglas van de beide uitkijklenzen, die er uit zagen als patrijspoorten van ongeveer 15 centimeters in doorsnede, en dat zelfs de houten kuip vol drinkwater nog half gevuld was, terwijl het water, ofschoon laf smakend, nog heel goed drinkbaar was. Henderson had echter een tiental liters op zijn rûg megedragen, en de voorraad zou dus ververscht kunnen worden. Later zou men de tank kunnen vullen, die ongeveer 100 liters kon bevatten.

Henderson vond den voorraad verduurzaamde levensmiddelen in de kleine kombuis, gelijk hij die had achtergelaten en Raffles overtuigde zich dat de duikerpakken, de wapens en de munitie zich in uitstekenden toestand bevonden.

Tenslotte ging hij de schutkamer onderzoeken.

Dit was een uiterst klein vertrekje, vooraan

in de boot, dat hermetisch afgesloten kon worden, en dat maar juist ruimte bood voor een man van Henderson's omvang. Een hermetisch sluitende, smalle deur gaf er zoowel aan de binnenzijde van de boot, als aan den buitenkant, toegang toe. Op deze wijze was het Raffles mogelijk, zijn schip te verlaten, zelfs al rustte het op een diepte van vijftig meter of meer, op den bodem der zee. Men behoefde alleen het vertrekje binnen te gaan, de deur achter zich hermetisch te sluiten, een kraan te openen, waardoor het zeewater snel binnenstroomde, en vervolgens de buitenste deur te openen, waardoor men het schip kon verlaten. Dit alles duurde ternauwernood een minuut.

Het binnengaan vereischte wat meer tijd, want dan moest het zeewater door de kracht van een pomp eerst buiten de boot worden gedreven, alvorens men de binnenste deur kon openen.

De pompen, zoowel als de beide deuren werkten echter zonder eenige hapering, en ook in dit opzicht kon Raffles dus gerust zijn.

De olievoorraad was ruim toereikend, zelfs al had men om Schotland willen heenvaren, en de reserve dynamo's voor het elektrische licht, waren nog lang niet uitgeput.

Slechts de bovenzijde van het stalen dek vertoonde hier en daar een paar onbeduidende schrammen, die het gevolg waren van den opwaartschen druk, welke het binnenstroomde zeewater bij iedere vloed op het vaartuig uitoefende, en het tegen het verwulft van het hol drukte.

Het kwam echter telkens op dezelfde plek weer omlaag, daar het aan twee stevige ankers bevestigd was.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en zeide:

— Over een kwartier dringt het vloedwater ook dit hol binnen, vrienden. Het is dus tijd dat wij ons inschepen gaan. Haal de ankers in, Henderson.

Niet zonder inspanning woelde de reus achtereenvolgens de beide ankers los uit de meterdikke laag zand, die den bodem van het hol bedekte, en trok ze met behulp van de windas op.

Zoodra dit gedaan was, kwam hij het Raffles melden, die met aandacht een uitstekende kaart bestudeerde van het gebied van Schotland, waar zij zich thans bevonden, en die alleen de waterwegen, rivieren, alle stroomversnellingen, sluizen, sperdammen, bruggen en andere kunstwerken aangaf.

Op dat oogenblik kon men reeds duidelijk op eenigen afstand, het dreunend geraas hooren



van de branding, die beukte op de klippen daarbuiten.

— Sluit het luik, James! beval Raffles.

De reus draaide aan het kleine rad, dichtbij het luik, en dit begon langzaam om zijn scharnier te draaien, zakte in zijn vierdubbele sponning, die ieder indringen van water volmaakt onmogelijk maakte, en met een enkelen handgreep zette hij het tenslotte onwrikbaar vast.

Er was nu volstrekt niets meer te hooren van het geraas daarbuiten, maar eensklaps na verloop van bijna een half uur, kwam er beweging in het stalen vaartuig.

— Wij drijven! constateerde Raffles bedaard. Hij had plaatsgenomen achter het kleine stuurwiel, ongeveer in het midden van het schip, een weinig achter het ingangsluik, en hield de oogen gevestigd op een bord met allerlei wijzers, die nauwkeurig de diepte van het vaartuig, de hoeveelheid water in de tanks, de helling van het schip ten opzichte van den zeespiegel en nog veel andere dingen aangaven.

Langzaam begon de machine te draaien, en ofschoon men het niet kon zien, zoo voelde men toch als het ware, dat de Bruinvisch om zijn eigen verticale as begon te zwenken, totdat de stalen neus naar den uitgang van de tunnel wees.

Met de uiterste behoedzaamheid stuurde Raffles het vaartuig, waarvan het dek op het oogenblik slechts weinig decimeters van het tunneldak verwijderd kon zijn, tot vlak bij den uitgang, daar liet hij het stilhouden, en een weinig zakken, totdat het geheel onder water lag, waarop hij weder verder ging, de oogen thans gevestigd op het kijkglas van de periscoop, die gebruikt werd wanneer het schip niet meer dan een meter onder water voer.

De zon was nog steeds niet geheel onder, en hij kon dus duidelijk de boven water uitstekende klippen zien, die hij moest ontwijken.

De Bruinvisch voer de kleine baai uit, was een oogenblik later in volle zee, en trok zijn derde oog, de periscoop binnenboord.

Raffles volgde de kust op een afstand van omstreeks een kilometer, liet de boot stijgen, daar zich slechts heel in de verte een paar visscherspinken vertoonden, en de machines werkten op volle kracht zoodat de Bruinvisch over de golven stooft en een lang, sneeuwwit kielzog achter zich liet, dat geruimen tijd zichtbaar bleef.

De afstand tot aan de monding van de Baai van Moray was afgelegd, toen de duisternis een verder varen zonder licht gevaarlijk ging maken.

Raffles koos een ligplaats, dicht bij den zuidelijken oever van de zeer groote baai, die

eigenlijk een Golf is, de drie mannen aten, en begaven zich toen ter ruste.

Bij het krieken van den dag werd het luik door Brand geopend, en het bleef een kwartier open teneinde het schip met frissche lucht geheel te vullen — want het zou gevaarlijk zijn, de Loch Ness af te varen, terwijl men aan de oppervlakte bleef ofschoon dit vaarwater op sommige plekken bijna 4 kilometer breed is, waartegenover staat, dat er gedeelten zijn van nauwelijks een twaalfstal meters breedte, en waar men het vaarwater heeft moeten kanaliseeren.

De drie mannen ontbeten, het luik werd gesloten, en om zeven uur in den morgen stevende de Bruinvisch stoutmoedig de Baai in en voer dwars door Schotland heen. Zonder ophouden, behalve één keer, toen de olievoorraad aangevuld moest worden hetgeen aan Henderson werd toevertrouwd, voer de boot voort totdat het andere uiteinde van dezen langen waterweg werd bereikt, hetgeen den volgenden morgen, omstreeks 8 uur het geval was.

Raffles hield zich niet op, maar voer onmiddellijk verder de Straat van Mull in, en eindelijk, juist tegen het uur van de lunch, voer de Bruinvisch op een diepte van omstreeks drie meter zeer voorzichtig ter hoogte van Tobermory, bij een spiegelgladde zee, en het prachtigste weer wat men maar verlangen kon.

— Zullen wij niet naar de oppervlakte gaan? vroeg Brand.

— Waartoe? Het luik is nog geen kwartier geleden gesloten, de boot is dus pas gelucht, en de stand van de zon is juist zoo, dat het licht op zijn grootste diepte kan doordringen. Mij dunkt dat wij van deze gelegenheid juist gebruik moeten maken, om eens dadelijk te gaan zien hoe de zaken daarbeneden staan. Maar eerst willen wij een lichten maaltijd gebruiken.

En terwijl de Bruinvisch zoo goed als onbewegelijk op dezelfde plek bleef, in evenwicht gehouden door het water in de tank, aten de drie mannen wat, en maakten zich toen gereed voor het eerste onderzoek.

Brand had voor een der kijkglazen post gevat en genoot van het verrukkelijke schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

De zon, die bijna loodrecht haar stralen neerzond, verlichtte het bijna rimpellooze zee-water tot op een diepte van wel twintig meter, en als in een aquarium kon hij de talloze waterbewoners, zien voorbijschieten als zilver-schichten, nu eens helgroen, dan weder als diamanten fonkelend, kabeljauwen en poonen, haringen bij duizenden, die een wolk van zilver vormen, platte schollen met uitpuilende oogen,



sierlijke zeepaardjes, maar ook veel grootere visschen — vraatzuchtige geepen en buitengewoon groote zeepaling, meer dan een arm dik, en met groote, vervaarlijke bekken, met twee rijen scherpe, achterwaartsch gerichte tanden.

En dan de grillige waterplanten, de prachtige zeeanemonen, de zeeegels, wierplanten en heele bossen van een gewas, dat er uitzag als slingerplanten.

De boot zonk zeer langzaam, het werd wat schemerachtiger, een groene, geheimzinnige schemer. Brand liet een waarschuwend roep hooren, de schroef stond stil, de tanks zogen nog wat water op, en langzaam vlijde zich de duikboot op hetgeen de top van een stompen lagen heuvel bleek te zijn.

De bodem waarop het schip lag, was rotsig, maar niet hard want hij was met een dikke laag vrij helder zand bedekt, hetgeen er toe bijdroeg, de dingen tamelijk duidelijk zichtbaar te maken, wanneer het oog eenmaal aan die wonderlijke, groene schemering gewend was.

De heuvel glooide zeer geleidelijk naar omhoog — maar daar was alles duisternis naar het scheen.

Raffles had een blik op den drukmeter geworpen, en kon gemakkelijk de diepte berekenen — de Bruinvisch bevond zich op dat oogenblik omtrent veertig meter onder den zeespiegel.

Raffles kwam naast Brand staan, wierp een blik door het ronde kijkglas, en toen slaakte hij een lichte kreet en riep :

— Daar — zie eens — een wrak !

— Ik zie volstrekt niets ! Ik zie tenminste niets anders dan eenige visschen die voorbijkomen, en wat wierplanten en andere gewassen !

— Daar — een weinig rechts, op de heuvelhelling ! Ik zie een maststomp, daarop zou ik durven zweren, en een gedeelte van een voorsteven ! Ik geloof zelfs de omtrekken van een boegbeeld te kunnen onderscheiden. Het is een vrouwengedaante, met een lang slepend gewaad en vleugels !

— Het zijn jouw goede oogen, Edward — ik erken ruiterslijk, dat ik niets van dat alles zie.

— Dan erop af, zoodat ik je kan overtuigen ! Het oogenblik is uiterst gunstig, door de buitengewoon kalme zee en den stand van de zon.

Brand aangestoken door de opwinding van Raffles, ofschoon die zich slechts uitte in een paar roode vlekjes op zijn wangen, riep :

— Henderson — de duikerpakken. Mylord en ik verlaten het schip — Mylord meent het wrak van de Rey Carlos te hebben gezien !

— Een oogenblik ! Ik zeg niet dat het juist de Rey Carlos is — dat zal nog moeten blijken. Maar ik houd wel vol dat het een wrak van een zeer oud schip is want boegbeelden worden al sedert het begin van de achttiende eeuw niet meer ter versiering van de voorsteven van een schip aangebracht — en dat heb ik altijd erg jammer gevonden.

Henderson had reeds vol ijver de beide duikerpakken uit hun bewaarplaatsen gehaald en nogmaals onderzocht. Zij waren vervaardigd uit een volkomen voor zeewater ondoordringbaar weefsel, uit sterke cocosvezels, met in het midden een laag gummi. Deze gewaden omsloten het lichaam van den duiker zonder ruimte te laten zooals dat bij de gebruikelijke duikerpakken nog steeds het geval is, de handen waren volkomen onbedekt, en toch kon er geen druppeltje water door de polsafsluiting binnendringen, want hier bevond zich een breede ring van dik gummi.

Hetzelfde gebeurde bij de enkels, en de maakte voeten werden in rijgskoenen gestoken, waarvan de zolen echter met een duimdikke laag lood verzwaaard waren.

Dit was destemeeer noodzakelijk, daar Raffles en Brand een metalen helm om het hoofd kregen, die niet zooveel verschilde van de gewone duikerhelmen, behalve dat zij geen opening had, waaraan de luchtbuis werd vastgeschroefd, want die ontbrak ten eenenmale.

Daarentegen droegen zij, met riemen op den rug bevestigd, een soort van ransel van aluminium, gevuld met samengeperste lucht, en die door middel van een gewapende slang en een ventiel verbonden waren aan de helm.

Geen ophaaltouwen of luchtbuizen konden dus hunne bewegingen belemmeren — maar daarentegen beteekende natuurlijk een onverhoedsche breuk of een lek in de verbindingsbuis onherroepelijk den verdrinkingsdood, wanneer de duiker er niet in slaagde, zich snel van helm, luchtreservoir en looden schoenen te ontdoen, en naar de oppervlakte van het water op te stijgen.

Henderson had reeds postgevat bij de kleine schutkamer, die, zooals gezegd, niet grooter was dan een halve muurkast en had zich overtuigd dat de pompen voortreffelijk werkten.



## HOOFDSTUK III.

## DE DRENKELING.

Hij kreeg opdracht, zoolang dit mogelijk was door een der kijkglazen, de beide mannen in hunne bewegingen te volgen, zoodat hij onmiddellijk de kamer kon leegpompen, zoodra daartoe het sein gegeven werd.

In het stalen hokje namelijk, bevond zich een contactknop, die, door ze in te drukken, een electrische schel deed overgaan.

Intusschen ont deden Raffles en Brand zich van hunne bovenkleederen, en staken zich in de duikerpakken, voorzagen zich ieder van een breed mes, gestoken in een lederen scheede, die aan hun gordel bevestigd werd, en plaatsten toen elkander den ronden helm op het hoofd, die aan de voorzijde een enkel, vierhoekig kijkglas had van onbreekbaar kwarts. Zij konden nu elkander nog slechts iets mededeelen door met de oogen te knippen. Reeds lang geleden hadden zij een kleine code gemaakt, waarin slechts de noodzakelijkste vragen en antwoorden waren opgenomen, en waarbij men eenige malen met de oogleden moest knippen om een wensch of een bevel te uiten.

Henderson onderzocht voor de laatste maal in zijn bezorgdheid de luchtreservoirs, gespte ze met groote behoedzaamheid met riemen op den rug der beide mannen, en bracht tenslotte de verbinding tot stand tusschen helm en luchtreservoir.

De bedorven lucht die hen anders spoedig zou doen stikken ondanks den overvloed van zuurstof werd op vrij eenvoudige wijze afgevoerd door een afzonderlijke uitlaatkamer van hetzelfde reservoir, dat de samengeperste lucht bevatte.

Zoodra zij in het water waren zouden zij die lucht in heel kleine belletjes uit het reservoir zien opstijgen, om meestel halverwege uiteen te spatten.

Raffles greep een kleine, püntige spade, Brand een houweel en een rol stevig touw, aan het einde voorzien van een haak, en toen gaf de eerste Henderson een wenk, en trad, nadat de binnenste deur geopend was, het schut-kamertje binnen.

Naast hem vond Brand nog maar juist plaats, maar zij konden dan ook bijna geen enkele beweging meer maken, uit vrees te

zullen beschadigen, toen Henderson de stalen deur sloot.

Zij stonden in de meest volkomen duisternis, die men zich voorstellen kan. En toen voelden zij langzamerhand de koude van het zeewater om hunne voeten, hun kuit en dijen als iets levends omhoog kruipen.

Raffles had zelf het kleine ventiel geopend, dat zich boven aan in de deur bevond die naar buiten voerde.

Slechts op deze manier was het mogelijk, de deur te openen, hetgeen anders, wegens den hevigen druk van het water, ondoenlijk zou zijn geweest.

Raffles ging het eerst naar buiten, en hij moest een stap nemen van bijna acht decimeter, want de schutkamer bevond zich juist aan de zijde van de boot, die het sterkst helde.

Brand voegde zich spoedig bij hem, en voorzichtig gingen de twee mannen vooruit in de richting van wat Raffles als een wrak had meenen te herkennen. Zij waren nauwelijks vijftig passen verder gegaan en aan den voet van den lagen heuvel gekomen, op welks top de Bruinvisch rustte, of Brand kon zich overtuigen, dat Raffles goed gezien had.

Daar stak inderdaad een gedeelte van een boegspriet vooruit, daar was een beeld zonder armen, nauwelijks nog herkenbaar als een vrouwengestalte, die misschien de Faam had moeten voorstellen. Daar was ook een maststomp, bijna een meter dik, een eind uitstekend boven het dek dat voor meer dan driekwart onder het zand bedolven was.

Maar wat verder rees het achterschip tot op een hoogte van bijna drie meter boven het zand uit!

En dit was reeds voldoende om te doen zien, dat men inderdaad te maken had met een zeer oud schip. Nog was een gedeelte van de gaanderij met haar fraai gebeeldhouwde leuning te zien, die achter om het schip heen liep, nog kon men de zware koperen ringen ontwaren, die de twee achterlantaarns hadden gedragen, en daar waren de gaten die vroeger de schoon gevormde achtervensters waren geweest.

Het vaartuig lag zeer weinig scheef, en door



een paar geschutpoorten zwommen zilver-schubbighe visschen, haastig in en uit.

Behalve dit hooge achterschip was er nog maar heel weinig te zien van het trotsche vaartuig, met uitzondering van de reeds genoemde onderdeelen.

Raffles ging op den voorstevan toe, en bekeek aandachtig hetgeen er overbleef van het vrouwenbeeld, dat zeker meer dan drie meter hoog was geweest.

Hij wenkte Brand, en beide gingen over wat vroeger het dek was geweest naar het hoog oprijzende achterschip.

Het was al spoedig duidelijk, dat hier inderdaad werk was verricht door duikers.

Een weinig achter den maststomp had men blijkbaar met groote moeite een luik weten vrij te maken van zand, dat door middel van ijzeren platen belet werd, zich weer over dat luik heen te spreiden.

Die platen werden door middel van sterke steunijzers overeind en van elkander gehouden, en waren omstreeks een meter hoog, zoodat de twee mannen gemakkelijk over den rand konden heen zien.

Men had het luik weten te openen, maar het was wel zeker, dat men daar omlaag niets gevonden had, anders zouden de bladen het natuurlijk vermeld hebben.

Het was dan ook zeer goed mogelijk, dat in den loop der eeuwen, het vochtige zand door alle naden en kieren het schip was binnengedrongen en het bijna geheel gevuld had.

Wat het achterschip betref, Raffles kon er wel zeker van zijn, dat dit betrekkelijk kleine gedeelte van het trotsche galjoen reeds bij herhaling was onderzocht.

In de groen-achtige schemering, zagen zij de deur die er toegang toe gaf, open staan.

Plotseling zag Brand hoe Raffles zich bukte, en iets opraapte, dat voor zijn voeten op het zand lag, hetwelk het achterdek bedolven had.

Daarop trad Raffles op hem toe, hield het opgeraapte voorwerp voor het kijkglas in zijn helm, en Brand herkende tot zijn groote verbazing, een zeer modern voorwerp, dat men zeker niet op een Spaansch galjoen zou hebben gezocht. Het was een splinternieuw nagel-vijltje, met een ivoren heft, en wat het vreemdste was — er was niet het minste spoor van roest te ontwaren op het staal.

Terwijl Brand nog trachtte uit te maken wat dit beteekende, gleed er iets als een schaduw boven zijn hoofd over hem heen, en onwillekeurig hief hij het hoofd op en keek naar boven. Hij legde zijn hand op den arm van Raffles, en wees omhoog.

Aan de oppervlakte van de zee was zeer

duidelijk een langwerpige, donkere vorm te zien. Het kon niet anders of daar vlak boven hun hoofden dreef een groote sloep, dan wel een motorboot, of een klein zeilschip.

Met groote aandacht volgden zij de bewegingen van deze langwerpige gedaante die langzaam scheen te af drijven, in de richting van de Bruinvisch.

Raffles gaf Brand onmiddellijk een teken en de twee mannen begonnen op hun beurt terug te gaan naar hun schip.

Zij hadden nog maar een tiental stappen te doen, om den voet van den lagen heuvel te bereiken, toen Brand zich plotseling heftig bij den arm voelde vatten.

Hij keek naar Raffles die omhoog zag en volgde zijn blik. Een kreet ontsnapte hem, die klonk als een donderslag in het binnenste van zijn stalen helm.

Daar, ongeveer juist boven de plek waar de Bruinvisch lag, kwam een menschelijk lichaam naar beneden zakken.

Of neen — het zakte niet, zooals een drenkeling zinkt, maar het daalde met groote spoed en Brand zag al heel spoedig hoe dit kwam — aan de voeten van den ongelukkige die daar zonk, was een of ander gewicht bevestigd met een vrij lang touw, ofschoon hij onmogelijk kon zien wat het was.

Maar hij zag iets anders dat hen van afschuw deed huiveren.

Het water deed het lange, blonde hoofdhaar van die zinkende gedaante uiteen waaien, als een sterke wind — het was een vrouw, die daar zonk, terwijl zij zich machteloos kromde en blijkbaar het onmogelijke deed, om haar beide gebonden enkels te bereiken.

Zij was nog geen tien meter gezakt of liever gevallen, of zij schikte zich blijkbaar in haar lot, gaf de nuttelooze pogingen op, en daalde nu rechtstandig, het gelaat opgeheven naar de oppervlakte der zee, die zij nooit meer zou aanschouwen, en bestraald door het licht van de zon, als door een schijnwerper.

Spoedig zonk zij weg in de groenachtige schemering daar beneden en daar lag de ongelukkige op geen drie meter afstand van de duikboot.

Raffles en Brand waren zoo snel zij maar konden de helling van den heuvel opgeklommen, en bereikten de plek bijna op hetzelfde oogenblik, waarop de vrouw neerzonk.

Met inspanning van al zijn krachten ging Brand vlug de buitenste deur van de schutkamer, zoo ver hij kon, openrukken, terwijl Raffles zich over de vrouw heenboog, haar optilde, tegelijk met het gewicht dat haar voeten bezwaarde, een bos roestig ijzer en



droeg haar zoo snel hij maar kon binnen het kleine stalen vertrekje.

Nauwelijks had Brand de deur weer dichtgedrukt achter de twee, of Raffles drukte wanhopig op de schel, het lichaam van de vrouw overeind houdend. Gelukkig had Henderson alles door het kijkglas gezien en de brave kerel deed het verstandigste wat hij maar doen kon — hij verloor geen tijd met wegpompen van het water, maar schroefde onmiddellijk het kleine handwiel los, en rukte de binnendeur open.

Het vertrekje was zoo klein, en twee menschen namen zooveel plaats in, dat niet meer dan een tiental liters water de boot binnenstroomde, en die zouden al heel gemakkelijk later te verwijderen zijn.

Raffles knikte Henderson dankbaar toe, droeg de vrouw naar de voorste kajuit en liet zich onmiddellijk door Henderson de helm af nemen.

In zijn druipnat duikerpak boog hij zich heen over de bewusteloze vrouw. Zij kon omstreeks vijf en twintig jaar zijn en was zeer mooi, ofschoon haar gelaat nu doodsbleek was en verwrongen van doodsangst, haar lippen blauw waren en het prachtige blonde haar in vochtige slierten om haar hoofd hing.

— Wij moeten haar nog trachten te redden, James! Ik geloof niet dat zij langer dan vier minuten onder water is geweest — misschien niet eens zoo lang. Ga Mijnheer Brand schutten — spoedig!

Terwijl Henderson dit bevel ging opvolgen, wentelde Raffles haar om, en perste, door voorzichtig op de lendenen te drukken, het water uit de maag van de ongelukkige, waarop hij haar weder omdraaide, niet zonder moeite haar mond opende, de tong naar buiten trok, en die met een doek op de kin vastbond.

Hij was reeds bezig met de toepassing der kunstmatige ademhaling, toen Brand op zijn beurt binnentrad, zich liet ontdoen van helm en luchtreservoir en Raffles ging helpen door haastig den staalkabel los te maken, waaraan de bos roestig ijzer was opgehangen, de fijne

schoentjes van de vrouw uit te trekken evenals haar kousen, en de voetzolen te kittelen.

Henderson ging intusschen een glas halen en het vol rum vullen, want hij behoorde tot die soort geneesheeren, die niets stellen boven een goed glas sterke drank, eenige doeken warmen op zijn warm fornuis en een witte trui, en een matrozenbroek gereedleggen.

Het duurde ruim een half uur, voordat Raffles, die geen oog afhield van het gelaat van de vrouw, met een zachte kreet van blijdschap uitriep:

— Daar — zij bewoog de wimpers! Wrijf haar slapen met eau de Cologne, Brand! Ik geloof dat zij als gered is te beschouwen!

Raffles begon met kracht de slapen van de vrouw te wrijven, en plotseling slaakte zij een soort van hikkende zucht, een golf zeewater kwam uit haar geopende mond, en een rilling liep over haar rug.

Brand wierp een deken over de vrouw heen, en Raffles goot haar een paar lepeltjes van de rum tusschen de lippen, zoodat zij heftig begon te hoesten en nog meer water kwijtraakte.

— Kom mede, Brand — zij is gered, zeide Raffles zacht. En hij voerde Brand met zich mede, wierp nog een blik op de vrouw, die aanstalten maakte om overeind te komen, en sloot toen zachtjes de deur.

Er verliep omstreeks een kwartier, toen werd de deur geopend, en de zoeven geredde vrouw stond glimlachend op den drempel, bleek nog en zwak, maar — met goed gekamde haren en gestoken in de matrozenbroek en de witte trui van Henderson.

Zij keek even rond, met de knop van de deur in de hand, zag toen beurtelings Raffles en Brand aan, en zeide toen met een wat heesche, maar niet onaangename stem:

— Dank jullie wel, jongens, dat jullie me zoo netjes hebt opgepikt! Dat scheelde maar een haar, zeg! Even voorstellen? Daisy Patterson, ook wel genoemd, Daisy Goudhaar! Hebben jullie een sigaret en een lippenstift voor me?

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.



## HOOFDSTUK IV.

## DE BENDE VAN DAISY GOUDHAAR.

Raffles was een te goed menschenkenner om de vrouw die daar met een vreemde glimlach op haar lippen bij hem stond, niet onmiddellijk te kunnen peilen.

Daar stond een vrouw van niet al te veel beschaving, met een stem die getuigde van een lang voortgezet gebruik van alcohol en tabak, maar die beschikte over een groote dosis persoonlijke moed, over geestkracht en over een beetje onbeschaamdheid ook.

Haar Engelsch deed haar kennen als een bewoonster van White Chapel, of een andere buurt in het verre Oosten van de wereldstad. Mooi was zij, dat viel niet te miskennen, van een tartende, moeilijk te beschrijven schoonheid, die gevaarlijk is voor mannen.

De matrozenbroek en de trui stonden haar goed, en dat zegt alles!

Raffles was opgestaan, en zeide hoffelijk, een glimlach weerhoudend:

— Ik zou U graag een stoel aanbieden, Madam, maar in dit vertrek bezitten wij zulke meubelen niet. Trouwens in dit geheele schip zult gij slechts drie vouwstoeltjes vinden. James, ga er een halen uit de voorkajuit. Wat de sigaret betreft — hier is er een, ofschoon ik U zou willen aanraden, er een matig gebruik van te maken, want de ruimte is hier slechts klein.

— Maar jongens, waarom zetten jullie dan geen patrijspoort open? vroeg Daisy Patterson verbaasd. Het is hier werkelijk ook een beetje bedompt, als je het mij niet kwalijk neemt.

— Er is hier geen patrijspoort — en als ze er was, zou ik ze niet graag openen! antwoordde Raffles, nog altijd glimlachend. Zie maar eens door dat kijkglas. De vrouw wendde zich om, keek door een der lenzen en slaakte een kreet van verbazing.

— Onder water? Een duikboot dus? Wel allemachtig — daar heb ik niet van terug.

Hoor eens, er zal veel te praten zijn, dat begrijp ik wel. Ja, dan zal ik ook wel niet om een lippenstift hoeven te vragen, ik denk niet dat jullie die gebruikt en vrouwlui zijn er zeker niet aan boord?

— Neen, Daisy Patterson. Wij zijn slechts met ons drieën! antwoordde Brand nu.

De vrouw monsterde de drie mannen met een wat schuingehouden hoofd, deed een trekje aan haar sigaret en constateerde tevreden:

— Wel een knap stel! Die groote vooral, die bevat me! Goeie menschen, kerel, wat heb je een biceps! Heb jij me zoo netjes binnengeloodst?

Henderson, die niet veel met dames omging, en eigenlijk zoo verlegen was als een schoolmeisje, bloosde bij dien wat rauwen lof, tot aan zijn haarwortels, en stotterde:

— Neen, juffrouw — het spijt me, maar ik deed het niet. Dat deed Mylord!

Raffles wierp den reus een snellen blik toe, maar het was reeds te laat.

Daisy liet een zacht gefluit hooren, nam Raffles even met gespitste lippen op, salueerde op een grappige manier, en zeide met opgeblazen wangen:

— Verdikkie — dat liegt er niet om. Ben je een echte Lord? Maar zeg, dan ben ik met mijn neus in de boter gevallen! Dat is hier een fijne troep hoor! Is dat knappe blondje ook van adel? Ja, jou bedoel ik!

Er was iets onmiskenbaar koels in de stem van Raffles toen hij zei:

— Mijn bediende heeft zich zooeven wat versproken. Of om juister te zijn — ik zou liever incognito blijven.

— Wat zou je blijven? Het is toch niet aanstekelijk? vroeg Daisy, met een komisch benauwd gezicht.

— Je kunt mij Graaf Palmhurst noemen, of eenvoudig Mijnheer, dat heb ik nog liever.



— Of mooie Karel! vulde de vrouw aan, Ja, jij bent niet de minste hoor! Neen, dat ik het zoo getroffen heb!

Brand keek de vrouw met stomme verbazing aan. Hij had kennigemaakt met heel wat leden van het zwakke geslacht in den loop der jaren, maar zooveel grappige onbeschaamdheid, zooveel koelbloedigheid, en praatzucht, na zoo juist aan den dood ontsnapt te zijn, dat was hem nog nimmer voorgekomen!

Hij wierp Raffles een veelzeggenden blik toe, en deze haalde even de schouders op en richtte zich tot Daisy Patterson met de vraag:

— Heb je er iets op tegen om ons mee te deelen, hoe het komt, dat we je met een zwaar gewicht aan je voeten, vlak voor ons in zee zagen zinken?

Het gelaat van de vrouw veranderde als bij tooverslag. Er kwam een uitdrukking op van woeste haat, doormengeld met een vreemde soort angst, die weer plaats maakte voor een uitdrukking van wraakzucht, die Brand schrik aanjoeg.

Haar violetkleurige oogen werden plotseling overtogen door een zwart floers, en haar stem, had een sissende klank, toen zij zeide, nadat zij zich blijkbaar met moeite had weten te beheerschen:

— Ik heb wel eens in een feuilleton gelezen dat je dankbaar moet zijn jegens je levensredders, en dus krijgen jullie het mooie verhaal te hooren — tenminste een stuk ervan, want ik zie niet in dat ik jullie alles aan je neus moet hangen. Die duikboot — nou daar is ook een raar luchtje aan, hoor! Dat zijn mijn zaken trouwens niet. Luister dan maar. We zijn hier met een troepje aan de gang, om te visschen naar die oude schuit, die hier ergens moet liggen — hebben jullie ze soms al gezien?

— Wij komen er juist vandaan! antwoordde Raffles. Aha, daar is onze James met het vouwstoeltje. Neem plaats, Daisy en vertel het op je gemak!

— Alles wat ik kwijt wil wezen, natuurlijk. Nu dan, wij zijn hier met zes mannetjes en — twee wijfjes en ik heb nu ontdekt, dat je net zoo goed op stap kan gaan met een brilslang in je eene zak en een bom in je andere. Twee vrouwen op zes man — dat is geen verhouding, het geeft mot, het geeft heibel! Kun je me volgen, makkers?

— Dat gaat vrijwel! antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het is dus een vennootschap, die zich gevormd heeft, om naar het goud van de Rey Carlos te duiken?

Daisy keek Raffles verbluft aan, met open

mond, en begon toen plotseling zoo te lachen, dat de tranen haar uit de oogen sprongen, terwijl zij zich luid op de dijen klapte, en toen uitbarstte:

— Een Vennootschap? Bedoel je een Maatschappij? Ben je van lotje getikt, Graaf Palmboom? Een Vennootschap! Je ouwe tante met 'r negenoog! Noem het kind nou maar bij den naam! We zijn gewoon wat ze in Amerika een „gang” noemen? Kun je me vatten? Als je mij persoonlijk maar niet uitscheldt, dan mag je onze Vennootschap gerust een bende noemen! Zie je, we wisten dat er naar het goud gezocht werd, maar we wisten ook, dat je daar permissie voor moest hebben, dat je dat zoo maar niet mag doen, en dat je een groot deel van de vondst moet afstaan aan die gouddieven van de regeering en van de belasting. Lekkere jongens zijn het! Apropos, had jij permissie? Of kwam je zoo maar eens op een vrije Zondag naar dat schip kijken?

— Ik kwam om het goud, antwoordde Raffles stroef. Maar Brand had moeite om zich goed te houden en wendde zich naar den stalen zijwand van het schip, om zijn lachend gelaat te verbergen.

— Dat noem ik spijkers met koppen slaan! Jij draait er tenminste niet om heen. Nou, om het kort te maken — met ons achten uren wij een motorboot, en trokken er op ons eigen houtje op af.

— Zonder duiker?

— Maar jongen, loop jij nou met molentjes? Dacht je dat ik een meermin ben? Zoo'n juffer met een staart? Natuurlijk hadden wij er een duiker bij, en een goeie ook. Ted Coolidge, heet hij, net als die dooie diender, die ze in Amerika als president hebben gehad, maar ik kan je zeggen dat hij heel wat spraakzamer is — al is het dan niet zoo erg als ik! Nou, we zijn hier nu een paar dagen, en alles ging goed, totdat ze me warempel met liefde aan mijn hoofd begonnen te zaniken. Stel je voor, zeg, terwijl we voor zaken op reis waren! En nu moet je goed luisteren want daar komt het op aan. Ik ben de — de vrouw zullen we maar zeggen, want dat klinkt zoo netjes van Tom Sykes — ik moet nu zeggen van wijlen Tom Sykes, want de arme jongen is dood, maar eergisteren leefde hij nog. En hoe! Maar ineens komt er ruzie over de manier waarop we te werk zullen gaan. Tom is zoo dom om te dreigen, hij zegt dat hij zich gaat aansluiten bij een concurreerenden troep — nou, toen was hij natuurlijk dienzelfden avond mortibus. Jammer. Zoo'n beste, geschikte jongen, en schieten dat



hij kon! Als ik jullie nou toch zeg, dat hij op veertig pas afstand een aas uit een kaart schoot. Kun jij dat, blondje? Blijf je altijd met je rug naar me toestaan? Vind je me de moeite van het aankijken niet waard?

— Als je eens doorging met je belangwekkend relaas, Daisy, gaf Raffles in overweging.

— Relaaas? Voor mijn part — maar je moet ophouden met die deftige woorden, als je wilt dat ik je begrijp. Nu, ze lokten Tom in een hinderlaag en hij tippelde erin, de suffert, als een muis in een val. Hij had nog gedronken ook, en dat deed de deur dicht.... Hoe keur je zoo'n sjlemiel? Maar we zijn er nog niet! Ik maak me natuurlijk nijdig, dat kun je zoo begrijpen, en ik zeg tegen Molly — want die had dat zaakje gaande gemaakt — dat ze nog van me hooren zal, en dat ik de boel zal verklappen! Dat zeg je zoo in je drift, en omdat je dan toch maar weduwvrouw bent, en je denkt niet aan de gevolgen. Och jongens, het is me zoo'n zoodje! Molly zegt niets, maar ik had haar maar even in haar oogen moeten zien, dan had ik wel geweten hoe laat het was.

— En hoe laat was het dan? vroeg Raffles kalm.

— Dat zul je hooren, Graaf van der Palm! Die Molly heeft natuurlijk ook een echtgenoot, als je mij permitteert dat ik me ook eens deftig uitdruk. Die heet Mike, zoodoende houden wij den boel goed uit eliaar. Maar die Mike krijgt het in zijn knar om verliefd op me te worden en toen had je de poppen eerst goed aan het dansen. Hoe men aan zulke dingen kan denken, als men voor zaken uit is.

— Het bederft alles! stemde Raffles met een uitgestreken gezicht toe.

— Nietwaar? Wij zijn het eens! Wij worden nog gezworen kameraden, dat zul je zien! Nou, Mike had net zoo goed direct mijn doodvonnis kunnen teekenen! Want Molly is dol op hem.

— Ik geloof dat ik langzamerhand een weinig licht begin te zien! hernam Raffles die de vrouw met aandacht had gedageslagen — zooals een wetenschappelijk natuurkundige een zonderling insect gadeslaat, dat hij nog niet kent, en dat hem belang inboezemt.

— Daar ben ik blij om, ging het meisje spottend voort. Mijn keel begint al droog te worden. Maar je weet nog niet alles. Er komt nog iets bij. Het is eigenlijk mijn bende zie je. In White Chapel zijn we bekend als „De bende van Daisy Goudhaar”. Er kwam dus ook nog broodnijd bij, en die lieve dame, — ik zou liever een

ander woord gebruiken, maar jullie maken zoo'n verschrikkelijk netten indruk — had er mij al eerder willen uitknikkeren en het baantje van chef aan haar man geven! Dan ben je bij mij aan het goede adres. En nu kom ik gelukkig aan het slot, want mijn keel is van kurk! Hebben jullie soms een piereverschrikertje voor me? Zoo'n klein neutje maar, een vingerhoedje brandewijn met suiker, of voor mijn part whisky? Maar die rhum, waarmee jullie me hebben bijgebracht, was ook prima! Ik heb dat glas daarbinnen maar leggedronken. Mocht dat?

— Het was voor je bestemd, Daisy Patterson, zeide Raffles met een effen gezicht. Daarop gaf hij Henderson een wenk, die zich haastte, het kleine wandkastje te openen, waarin een enkele flesch whisky stond, en een glas voor de zonderlinge gast te vullen, die het tot zijn groote verwondering in een enkelen teug leegdronk, alsof het water was.

Aldus gesterkt ging Daisy voort:

— Ze moet toen met een paar anderen zijn gaan smoezen, van morgen bedachten ze een onderzoekingstocht in de buurt van het wrak, en we waren met ons vieren — Molly Caruthers, Mike Cunning, haar schat van een man, en Ted Coolidge, de duiker. O, ze was toch zoo lief en zoo vriendelijk — een minder onschuldig schepsel als ik ben had daardoor moeten ruiken van welken kant de wind kwam. Maar ik liep er met open oogen in, blinde mol die ik was! Midden op zee, toen er heinde en ver geen schip te zien was, overvielen ze me, bonden een hoop ijzer aan mijn voeten, die onder de voorbank verborgen was geweest, en smeten me overboord. Ik heb gekrabd en gebeten — maar wat zul je doen tegen twee kerels en een tijgerin? Nou moeten jullie weten dat ik zwem als een visch — maar wat valt er uit te richten tegen twintig kilo oud-roest? Ik zonk als een baksteen, ik raakte van mijn positieven, ik had al tot mijzelf gezegd: „adjé, lieve wereld,” en toen werd ik wakker in dat rare roefje van jullie schuit, met een wollen deken over me heen! En meer weet ik niet — behalve dat ik hier wel zoo welkom zal zijn als een paard in een porceleinwinkel.

Het bleef even stil in de kleine stuurkamer met haar handwielen en hefboomen en toen zeide Raffles afgemeten:

— Ik houd niet van leugens, Daisy Patterson, de waarheid is, dat ik liever zou hebben gezien, niet dat je verdronk natuurlijk, maar dat een ander je had opgevischt. Dit schip is al zeer weinig geschikt voor damesbezoek en —



— Je zou die dame — dat zal ik wel zijn — graag zoo gauw mogelijk loozen! Kan gebeuren! Je stijgt gewoon naar boven, je vaart naar de kust, en je zet me ergens aan land, natuurlijk liefst dicht bij een behoorlijke stad. En dan zal ik nog een appeltje te schillen hebben met een zekere oude kennis van me!

— Het heeft geen haast! hernam Raffles. Je kunt natuurlijk blijven, totdat je geheel hersteld bent. Bovendien heb ik nog volstrekt geen lust om thans naar de kust terug te keeren.

Daisy gaf niet dadelijk antwoord. Zij keek Raffles peinzend aan en scheen ergens over na te denken. Plotseling was het alsof haar iets inviel. Zij trad met uitgestoken hand op Raffles toe en zeide:

— Dat is waar — nu moet ik je toch behoorlijk bedanken! Jij was immers de man die me hier binnendroeg? Het is me nog nooit overkomen zie je, dat iemand me het leven redde, het is nog een beetje onwennig voor me. Nou, ik dank je dan wel — al is het niet heel veel zaaks, wat je gered hebt! Geef me de vijf, Graaf Palmolie!

Raffles had de kleine, goed onderhouden hand een kort oogenblik in de zijne genomen, bleef de vrouw aanzien met denzelfden diep-indringenden blik van den belangstellenden natuuronderzoeker. Hij begreep dat hij hier te doen had, met een niet eens zoo zeldzaam staaltje van hedendaagsche verwildering. De vrouw gebruikte nu en dan de zonderlingste straattaal, en toch bewees de klank van haar stem, de keuze van haar woorden nu en dan, dat zij niet altijd de dievenmeid was geweest, die daar nu voor hem stond in haar manskleeren: brutaal, tartend, ook voor den dood niet beducht, en in staat om alles te trotseeren.

Eindelijk vroeg hij zacht:

— Hoe lang ben je in dit beroep, Daisy?

— O, al een jaar of acht!

— Wat deed je, voor je je bij een bende voegde?

— Studeeren, man! Ja, dat zou je niet aan me zeggen. Ik was op het Conservatoire, Graafje! In Brussel nog wel. Piano, weet je? En stem had ik ook, al zou je dat nu niet meer zeggen. Mijn vader was rijk, en ineens verloor hij zoowat alles, en ik kreeg een beleefd briefje of ik maar terug wou komen, en toen vond ik mijn vader dood, en naast hem hadden zij een legerrevolver gevonden, en daar zaten we! Dat noemden ze toen met een deftig woord: de tijdsomstandigheden. Ik wilde pianolessen geven, maar ik had geen diploma, en ik moest me dus vergenoegen met een honorarium van een shilling per lesuur! En alles ging hier zoo

beroerd dat ik zelfs die paar leerlingen van een shilling kwijtraakte, en toen kwam er nog een kerel, die mij leerde drinken — en toen was ik opgeschreven! Zeker, ik was zwak, laf, ik durfde het leven niet aan, ik hield altijd van mooie kleeven, en diamanten — en hij leerde mij de manier waarop je daar gemakkelijk aan kon komen. Laten we maar ophouden. Ik geloof warempel dat ik sentimenteel word. En spijt heb ik voor geen cent. Het is goed zoo als het is. Boeven moeten er ook zijn — waar zouden anders die stumpers van rechters van moeten bikken. Zeg jongens, ik krijg honger!

Raffles had met een strak gezicht toegelisterd. Hij begreep instinctmatig dat aan deze vrouw helaas niets meer te redden viel. Te lang had zij deel uitgemaakt van die onderste misdadige lagen, daar in het Oosten van het monsterachtige Londen, om nog vatbaar te zijn voor verbetering. Hij zeide dus slechts:

— Het leven is heel hard voor je geweest, Daisy. Misschien komen er wel betere tijden.

— De beste tijd voor mij is de tijd van de leegstaande villa's. Pas op, als je begint te schoolmeesteren! zeide de vrouw fel. En nu moet je mij eens eindelijk zeggen, met wien ik de eer heb — want dat Graafschap, je moet me niet kwalijk nemen, maar dat wil er nog niet goed bij me in! Ik heb nog nooit gehoord van een graaf met een duikboot. Daarentegen heb ik wel eens hooren fluisteren over — iemand anders, die er wel een op na houdt. En op m'n woord, daar lijkt dit ding op.

— Daisy, voor jou ben en blijf ik Graaf Palmhurst — en als je dat niet wilt aanvaarden, dan laat ik onmiddellijk de boot stijgen, en zet je aan land.

— Kalm maar, Graafje, het zal mij een zorg zijn, wie of wat je bent! Als je me maar wat te eten geeft, want mijn maag rommelt! Ik heb zoo'n akelig gevoel van al dat zeewater in mijn maag! Geloof je dat ik garnalen kan hebben binnengekregen?

— Het is niet waarschijnlijk, antwoordde Raffles glimlachend. En het zou niet veel hinderen als het zoo was. James, zorg voor een maaltijd voor onze gaste!

Een oogenblik later zat Daisy geheel alleen voor het smalle tafeltje in wat zij het roefje had genoemd, en deed zich tegoed aan den inhoud van een blik lunchtong, ingemaakte vruchten en brood met kaas, alles bespoeld met een hartige slok whisky.

Raffles had een kort oogenblik toegezien, verliet haar toen, sloot de deur en zeide op gedempten toon tot Brand:



— Brand het weder is te schoon en de gelegenheid te gunstig, om die ongebruikt voorbij te laten gaan. Ik heb mijn duikerpak nog aan. Ik wil nu aanstonds, maar thans alleen een onderzoek gaan instellen op het wrak. Ik zal het haaktouw meenemen, en een klein houweel.

— Maar waarom zou ik je niet vergezellen?

— Omdat het beter is dat jij hier blijft, nu wij die vrouw bij ons hebben. Ik wil dat er

een behoorlijk toezicht op haar wordt uitgeoefend. Men kan met die soort van vrouwen nooit weten. Natuurlijk vertrouw ik Henderson ten volle, maar hij is ook maar een mensch, en zelfs Simson viel ten offer aan de listen en de bekoorlijkheden van Dalilla, die een vrouw! Ik beloof je echter dat ik zoo spoedig mogelijk zal terugkeeren, na gedaan onderzoek.

**De naam BATCO op een coupon  
waarborgt niet alleen de waarde  
van de coupon, doch garandeert  
ook de hoogste kwaliteit van de  
cadeaux.**



## HOOFDSTUK V.

## DE OVERVAL.

Raffles liet zich den helm weder op het hoofd schroeven, en het luchtreservoir op den rug vastgespen.

Het schutten had snel plaats, en korten tijd later, stond hij opnieuw op den zeebodem en begon behoedzaam de helling van de heuvel af te dalen.

De zon boorde niet langer loodrecht haar stralen in het water der kalme zee, maar toch konden de scherpe oogen van Raffles nog tamelijk duidelijk alles onderscheiden.

Hij liep recht op het wrak toe, dat daar zoo geheimzinnig voor een deel oprees uit het zand als een droomverschijning.

Hij stapte op het bijna geheel bedolven dek, ging naar het luik toe, dat door platen was omgeven, stapte daar behoedzaam overheen, en liet zich voorzichtig zakken, zich vasthoudend aan de ijzeren dwarsspanen.

Het was duidelijk te zien, dat hier pogingen waren gedaan in het binnenste van het schip door te dringen.

Klaarblijkelijk had het zeer groote moeite gekost, een geul te graven door zand, dat met dikke, eikenhouten planken op zijn plaats werd gehouden, die weer gesteund werden met sterke stutten.

Raffles begon deze tunnel te volgen, en begreep, na ongeveer vijf meters te hebben afgelegd, dat de bergingsmaatschappij tenslotte wel wanhopig moest zijn geworden door den langen duur van dezen Sysiphusarbeid, want telkens drong waarschijnlijk het zand weer binnen door de kieren van de tunnelwand, en vulde die gang weer op. Het doel ervan was overigens duidelijk.

De gravers hadden natuurlijk gehoopt, op deze wijze uit te komen bij de voorplecht, waar zekerlijk de hut van den kapitein was gelegen, zooals dat op oude schepen meestal het geval was. En in die hut zou natuurlijk ook het goud te vinden moeten zijn — indien het er ooit geweest was.

En eensklaps kon Raffles niet verder —

stuitte op een planken muur, gestut door arm-dikke palen.

Natuurlijk begreep hij aanstonds dat het dwaasheid zou zijn te willen trachten, deze gang verder te graven, zonder behoorlijke hulp, zonder instrumenten, hout en sterke boomstammen.

Het zou geen nut hebben, in dat zand te willen graven, terwijl het zeewater het onmogelijk zou maken het weg te voeren. Daarvoor was een geheele machineinstallatie noodig, een soort van baggermolen. Menschenkracht kon hier niets utruchten.

Raffles betastte de planken en de palen, die reeds met kleine schelpdiertjes waren overdekt, en uit dien toestand meende hij te kunnen afleiden, dat zij hier zeker wel twintig jaren onaangeroerd waren gebleven.

De tijden waren dan ook te onzeker, het geld was te moeilijk te krijgen, om het in zulk een wisselvallige onderneming te steken, waarvan het einde twijfelachtig moest worden genoemd.

Daar Raffles hier verder niets meer te zoeken had, zoo besloot hij, weder naar boven te klimmen en een onderzoek in te stellen in het achterschip, ofschoon hij vreesde dat dit weinig baat zou hebben, daar dit niet makkelijk toegankelijk was en stellig reeds eerder en bij herhaling was doorzocht.

Hij keerde zich dus om en volgde de gang in omgekeerde richting, totdat hij weder onder het openstaande luik was gekomen.

Hij greep de onderste dwarsstang, en trok zich heel gemakkelijk op, geholpen door den druk van het water, toen het hem voorkwam, alsof hij boven zijn hoofd een schaduw zag voorbijgaan.

Hij dacht aan een groote visch, en trok zich verder omhoog, totdat zijn hoofd uitstak boven den rand van de ijzeren platen.

En weer trok die schaduw snel langs hem heen, en weer zonder dat hij wist wat dat betekende, toen hij plotseling een glinstering in het water zag, die hem aandreefspoed te maken.

Want wat hij daar had zien glimmen, waren



de koperen deelen van een zwaren duikerhelm!

Bijna op het zelfde oogenblik voelde Raffles zich met kracht in de borst grijpen en hij had maar juist den tijd, een been over de plaat heen te tillen, teneinde zich te kunnen verweren.

Hij zag onmiddellijk dat het den grooten man die daar tegenover hem stond ernst was, dat hij zou moeten vechten voor zijn leven. Die man beschouwde hem als een indringer, als een gevaarlijke vijand en zoo handelde hij ook, want met de rechterhand greep hij zijn kort houweel wat vaster bij het handvat, terwijl hij met de linker Raffles in de borst greep.

Deze tastte naar het breede mes in zijn lederen scheede — en voor een heel kort oogenblik ging een schok van ontsteltenis bonzend door zijn hoofd — het mes was weg. Waarschijnlijk was het bij het klauteren langs de ijzeren dwarsspanen achter zulk een ijzer blijven steken, en weggeleden.

Hij had nu geen enkel ander wapen, want het korte breekhouweel dat hij zelf had meegenomen, had hij op het dek van het wrak laten liggen voor hij door het luik omlaag klauterde.

Het eenige wapen waarmede hij zich had kunnen verdedigen lag op een meter of acht afstand.

De duiker had zijn houweel reeds opgeheven en wilde toeslaan, maar Raffles wist zijn arm te grijpen, en een verschrikkelijke worsteling ontstond, des te afschuwelijker omdat de beide mannen met hunne voeten het zand omwoelden, dat in wolken om hen heen opsteeg, zoodat zij elkander ternauwernood konden zien.

Die man moest wel zeer sterk zijn, want hij wist zijn rechterarm tenslotte los te wringen, en ditmaal was de slaag raak!

Raffles voelde hoe het ijzer van het houweel neerkwam op zijn helm, met een geluid dat het in de ooren klonk als een kanonschot, ofschoon de slag geremd werd door den tegenstand van het water.

Hij trachtte den reus te omvatten, maar waar kon zijn hand dat in dik leder gestoken lichaam aanvatten, hoe was het mogelijk, zijn vuist beukend te laten neerkomen op dat hoofd in een groote, ouderwetsche, koperen helm gestoken? Hoe konden zijn vingers die hals omklemmen, onzichtbaar achter een wal van duimdik metaal?

Hij poogde zijn aanvaller in de richting te dringen waar zich zijn houweel moest bevinden, maar het was bijna iets onmogelijks — dat lichaam woog zeker driehonderd pond — en daarenboven was het verbonden aan een trek-touw en een zuigbuis.

Hij wist echter den arm van den man te

grijpen, die opnieuw wilde toeslaan, en poogde hem nu zijn wapen te ontwringen.

Plotseling voelde hij zich het koude zweet uitbreken.

Er was iets nats op zijn wangen gedruppeld, die gloeiden van de inspanning.

Hij begreep onmiddellijk wat het moest zijn — de slag van het houweel had een kleine opening gemaakt in zijn helm! Heel langzaam drong dus het zeewater naar binnen — maar misschien zou het niet lang duren of de hevige druk zou die opening grooter hebben gemaakt.

Met wilde kracht wierp hij zich opnieuw op zijn tegenstander en poogde hem ter aarde te rukken.

Het was hem alsof hij met een machtig zee-monster worstelde. En altijd bleef dat water op zijn wang druppelen, en binnen een kwartier zou zijn helm zijn volgelopen en moest hij stikken.

Toen bemerkte hij dat het hem onmogelijk zou zijn, den man ter aarde te werpen, want het ophaaltouw stond bijna strak, en daaraan hing zijn tegenstander als het ware.

Plotseling bemerkte Raffles dat hij zelf als het ware van den grond werd gelicht.

Misschien had men daarboven in de boot iets verdachts gemerkt door de bewegingen van zuigbuis en ophaaltouw, en was men begonnen, aan de windas te draaien!

En de duiker scheen zijn vijand tot geen prijs te willen loslaten, en hem mee naar boven te willen sleuren.

En eensklaps, toen hij ongeveer een voet van het scheepsdek verwijderd was, schoot wederom een schaduw over zijn hoofd, maar ditmaal was het niet die van een mensch, want toen hij zijn hoofd ophief, zag hij op geen meter afstand, een monsterachtig groote zee-paling, waarschijnlijk wel het gevaarlijkste dier, waarmede een duiker te doen kan krijgen — vrij wat gevaarlijker dan de haai, die meestal schrikt van die reusachtige gedaanten, die in zijn rijk afdalen.

Het dier was op zijn minst drie meter lang en zoo dik als een mannenarm.

Een seconde later geschiedde er iets verschrikkelijks, hetwelk Raffles met afschuw vervulde.

Het dier opende den vreeselijken bek, gewapend met naaldscherpe tanden, groot en sterk als van staal, en beet woedend in de zuigbuis en tegelijk in het ophaaltouw. Beide braken, alsof het katoenen draadjes waren geweest, en de beide mannen vielen weer omlaag en onmiddellijk liet de duiker zijn tegenstander los en maakte een gebaar van krankzinnige schrik als om het waarschuwingssein te geven



door aan een touw te trekken, dat er niet meer was.

Raffles stond zwaar hijgend een weinig terzijde en moest machteloos toezien, hoe de ongelukkige zich krampachtig bewoog, vastgehouden door de looden zolen, en met beide handen grijpend in het water dat hem den dood zou brengen.

Hij trachten het ondereinde van het doorgebeten touw te bereiken, omdat het hem onmogelijk was werkeloos toe te zien bij dezen afschuwelijken dood. Maar ofschoon Raffles bij herhaling opsprong, ofschoon hij dat reddingbrengende touw tot op een paar decimeters na kon bereiken, zijn eigen looden schoenen trokken hem onverbiddelijk en te vroeg weer omlaag.

Hij voelde hoe z'n eigen ooren begonnen te suizen, want zijn snelle, gejaagde ademhaling had veel te vlug de lucht in het reservoir gebruikt, en daarenboven begon het langzaam binnensieperende zeewater zijn helm te vullen.

Duizelig zag hij toe.

Zijn tegenstander lag reeds stil. Toen greep hij vastberaden een hand van den man, en begon hem met inspanning van al zijn krachten voort te trekken over den zeebodem, wel wetend, dat iedere poging vruchteloos was, en toch koppig zich verzettend tegen zijn eigen overtuiging.

Het zweet gutste hem over het gelaat en hij voelde zijn slapen kloppen, toen hij eindelijk wankelend op zijn beenen, de buitenste schutdeur bereikte.

Hij wist dat Brand en Henderson hem hadden moeten zien aankomen.

Maar een plotselinge duizeling overviel hem, hij struikelde, en zakte bewusteloos neer op den zeebodem. Eenige tellen later ging de schutdeur open en Brand, voorzien van zijn helm, greep Raffles vast, droeg hem binnen, en sloot de buitenste deur.

Hij gaf het sein en vlug zogen de pompen het weinige zeewater weg.

Dadelijk begon Brand op den tast de helm van Raffles los te schroeven, en hij gaf een kreet van ontzetting toen zijn vingers de indeuking en de kleine scheur voelde in het gladde metaal. Hij vloekte wild toen hij de natte wangen van Raffles betastte en het haar, dat kurkdroog had behooren te zijn, en nat was alsof hij in het water had gelegen, — zonder duikerhelm!

De deur ging open, en Brand droeg Raffles de stuurkamer binnen, de lucht was er bedompt reeds, want niet alleen had de boot nu al bijna een halven dag onder water vertoefd, maar er was nog een ademend mensch bijgekomen,

maar toch — het was lucht, en het duurde dan ook slechts kort alvorens Raffles de oogen opende, het natte haar uit zijn voorhoofd veegde, en met een flauwe glimlach zei:

— Dat had niet lang meer moeten duren! Ik dank je, Brand. Waar is de ander?

— Bedoel je den man dien je achter je aansleepte? Wel, die ligt op den bodem der zee en is heel waarschijnlijk dood!

— Hoe lang ben ik bewusteloos geweest?

— Nauwkeurig dertien minuten! Ik heb het toevallig op mijn horloge gezien.

Raffles boog even het hoofd en kneep de handen samen. Hij had gedaan wat hij kon om dien man, die hem naar het leven had gestaan aan den dood te ontrukken.

Thans was iedere verdere poging nutteloos. De tocht van het wrak naar de duikboot had minstens tien minuten geduurd — met den tijd die Brand noodig had om het schip te verlaten en Raffles binnen te brengen meegerekend, was er zeker op zijn minst een half uur verlopen sedert het zeewater binnen in het duikerpak van den ongelukkige begon door te dringen. Er was dus niet de geringste kans meer dat hij nog kon leven!

Daisy, die met een bleek gezicht had toegeluisterd vroeg kortaf:

— Hoe zag die man er uit? die je achter je aantrok?

— Hoe kan ik dat weten? Ik zag alleen dat hij heel groot was, buitengewoon breed van schouders, een ware Hercules en zijn oogen heb ik even gezien door de kijkglazen die hadden een groenachtige kleur.

— Dan is het natuurlijk Ted geweest — dat is ook de eenige die in het duikerpak was, zeide de vrouw koud. Nu, hij heeft zijn verdiende loon. Hij viel je immers aan?

— Hij sloeg mij met zijn houweel een gat in de helm — en als de slag maar iets harder was aangekomen, dan zou ik reddeloos verloren zijn geweest.

— Ja, zoo is hij — of liever, zoo was hij! zeide Daisy rustig. Nu, ik hoop dat hem zijn schulden vergeven worden — en ik kan je zeggen dat het er heel wat zijn! Hij had zeker al vier moorden op zijn geweten, en van het andere zwijg ik. Heb je soms nog een sigaret?

— Wij hebben er nog — maar je krijgt er geen. Daisy! zeide Raffles kortaf. De lucht begint hier zeer bedorven te worden. Wij moeten opstijgen en het luik openen.

— Maar de motorboot, waarvan die duiker werd neergelaten, moet dicht in de buurt zijn! zeide Brand verschrikt.

— Dan zullen wij eerst iets verder gaan, onder water! Op jullie posten, vrienden. Wij



verlaten deze noodlottige plek — misschien wel om er niet meer terug te keeren, want ik vrees dat het onmogelijk zal zijn, iets uit het binnenste van het schip te halen — tenzij met een zandzuiger!

De pompen begonnen zachtgonzend te werken, het water werd met kracht uit de tanks geperst, en de boot rees een tiental meters. Toen begonnen de schroeven te draaien, en het vaartuig schoot door de golven, die een kleur hadden als vloeibaar smaragd nu de zon er haar schuine stralen op neerzond.

Gedurende tien minuten werd deze snelle tocht voortgezet, toen klonk er weer een kort bevel, Henderson greep een hefboom, en de Bruinvisch kwam naar de oppervlakte, nadat Raffles zich door middel van de periscoop overtuigd had, dat de dichtstbijzijnde vissersvaartuigen zich op een behoorlijken afstand bevonden.

Onmiddellijk werd het ronde toegangsluik opengedraaid, en onbelemmerd stroomde de heerlijke, frissche zeelucht naar binnen. Dadelijk staken allen de hoofden boven het dek uit, en ademden met volle teugen die reinigende, prikkelende lucht in.

— Is dit niet beter dan een sigaret, Daisy? vroeg Raffles met een glimlach.

— Soms — als het niet te lang duurt! Ik ben niet langer geschikt om veel te genieten van zeelucht, bloempjes, vlindertjes, schaapjes in de wei en dergelijk moois, zeide Daisyschamper. Geef mij maar een dancing, een borrel en een sigaret. De rest is apekool!

— Het is verschrikkelijk, zoo iets te hooren uit de mond van een vrouw, zeide Henderson, diep verontwaardigd. De zee — maar er is niets prachtigers, en voor een halve liter zee-lucht geef ik alle parfums van de wereld!

— Jan met de Handjes, moet ook zijn preuvement zeggen! spotte Daisy. Het is misschien goed voor jou, Goliath, maar het is heelemaal niet goed voor mij — en dat is voor mij de hoofdzaak! Ik geloof warempel dat ik daar de motorboot heel in de verte zie. Hebben jullie een kijker bij de hand?

Raffles greep de Zeiss van de smalle tafel in de stuurkamer, en gaf haar die zwijsend in de hand.

Hij zelf had reeds op eenigen afstand, een zeemijl ongeveer, een witgeschilderde tamelijk groote boot, schijnbaar onbewegelijk op de golven zien dobberen!

Daisy keek eenige oogenblikken ingespannen boor het voortreffelijke instrument, en zeide toen:

— De heele zwik is aan boord — natuurlijk dehalve Ted! Ze loopen wat heen en weer als

kippen zonder kop. Ik kan heel duidelijk mijn hartsvriendin Molly onderscheiden. Wacht jij maar slang — wij zijn nog niet van elkaar af. Zeg, weet je dat die helleveeg met een slinger diamanten om haar hals loopt van tienduizend pond sterling? Het is de werkelijke waarheid. Bij nacht en bij dag draagt ze den rommel — zou je haar niet met een hard stuk hout doodslaan? Allemaal om ons anderen de oogen uit te steken.

— Toch zeker geen echte? vroeg Raffles, wiens belangstelling dadelijk was gaande gemaakt.

— Zoo echt als mijn tanden zijn, en die zijn echt! antwoordde Daisy. Ik kan er pruimenpitten mee stukbijten.

— Maar — het is toch niet denkbaar, dat die Molly zulke kostbare sieraden ook met zich meedraagt bij ondernemingen als deze?

— Overal, zeg ik je! Ze beweert dat ze ze niet thuis durft laten. Ze is zoo bang dat ze gestolen zullen worden.

— Is ze daar werkelijk bang voor? vroeg Raffles met een glimlach. Het is zonderling, maar men zal zien, dat juist de lieden die zoo veel voorzorgen nemen van hun kostbaarheden beroofd worden!

Hij had de Zeiss uit de handen van de vrouw genomen, en bracht dien zelf voor het oog. Duidelijk kon hij nu de motorboot waarnemen, die zeer langzaam heen en weer scheen te varen, terhoogte waar zich het wrak moest bevinden. Een paar mijlen verder was de kust van Tobermory door den kijker vrij duidelijk waar te nemen.

Het was duidelijk dat die lieden daarginds nog altijd zochten naar den verongelukte duiker, ofschoon zij hadden moeten begrijpen, dat het ophalen van de afgesneden luchtbus en het ophaaltouw, den dood van hun makker beteekende.

Raffles liet den kijker zakken en zei ernstig:

— Binnen een zeer korten tijd heeft de bende waarover je het bevel voerde twee leden verloren en zij moeten denken dat een derde eveneens is gedood! Wat denk je dat ze nu doen zullen, Daisy?

— Wel, natuurlijk geven ze de zaak voorloopig op, als ze tenminste nog een greintje gezond verstand hebben. Er was maar een man bij die het duiken verstond — en die ligt daar op den zeebodem, en zal mij nooit meer in mijn wangen kunnen knijpen, zooals hij wel eens deed — arme drommel! Wat moeten zij dus beginnen? Ze kunnen toch niet in een zwembroekje naar beneden gaan? Ik denk dat zij over een half uur wel zullen verdwijnen!



— En naar Londen terugkeeren? vroeg Raffles peinzend.

— Dat spreekt vanzelf! Het is toch al gevaarlijk genoeg voor hen geworden, met die twee dooden op hun geweten!

— Ik tel nu een vrouw en drie mannen aan boord. Komt dat uit Daisy?

— Klopt precies! Een vrouw hier, een man vermoord, een verdronken! zeide Daisy zekelijk. Het is keurig in orde!

— Geloof je dat ze gewapend zijn? ging Raffles voort.

— Wat dacht je — dat ze hengels hadden

meegenomen? Natuurlijk zijn ze gewapend! Revolvers en messen. Dat is bij ons altijd zoo — omdat wij elkander zoo bar erg vertrouwen!

Raffles liet zijn grijze oogen nog eens over de zee dwalen, die nu geheel verlaten was, op die mototboot na, en zeide toen kalm tot Brand:

— Breng de machine in gang, Brand. We gaan er op af!

— Om wat te doen? riep Daisy verschrikt uit.

— Om de diamanten van Molly te halen!

Geschenken van blijvende waarde voor

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-  
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.



## HOOFDSTUK VI.

## OM DE DIAMANTEN.

Terwijl Brand reeds vlug het smalle, stalen laddertje afdaalde, dat van het lage dek door de ronde luikopening heen, naar de machinekamer voerde, riep Daisy uit, terwijl ze Raffles met groote oogen aankeek:

— Dus heelemaal geen graaf hè? Maar wel wat ik al gedacht en gezegd heb? Kom je er rond voor uit of niet?

— Waarvoor wil je dat ik uitkom? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat je John Raffles bent! Zeg, wij zijn daar onder elkaar ook niet van gisteren. Wij weten heel goed, dat er een man op de wereld is die er een duikboot opna houdt en wij weten hoe hij heet. De wonderen zijn dus de wereld nog niet uit — Daisy Goudhaar uit het water gevischt door John Raffles in eigen persoon! Als ik het naderhand vertel zal geen sterveling het willen gelooven! Hoe is het — ben je het of niet?

— Ik ben het! antwoordde Raffles, en een glimlach speelde om zijn lippen, bij het zien van het verbaasde, verschrikte gezicht van de vrouw. Ik kwam hier met hetzelfde doel als jullie — ik wilde eens zien of het wrak zijn rijkdommen zou willen afstaan. Ik vrees echter dat dit niet het geval is, en ik zou mij graag schadeloos stellen.

De oogen van Daisy begonnen te schitteren en zij klapte in de handen, terwijl zij op het gladde dek begon rond te springen op gevaar af, over de zeer lage, wankele verschansing van staaldraad te vallen.

— En nu ga je haar juweelen gappen? Ik zou je kunnen zoenen — als het mocht! O, wat zal ze op haar neus zien, op haar leelijke mopneus, die slang!

Zij boog zich over de ronde opening van het luik en schreeuwde naar beneden rood van opwinding:

— Stookt op, jongens, laat haar loopen! Stookt de meubeltjes ook maar allemaal op.

— Waar ziet U dit schip voor aan? bulderde Henderson vanuit de diepte. Voor een strijk-kachelkje? Voor een locomotief soms?

— Dat is waar ook — hoe kon ik zoo dom zijn hernam Daisy, trappelvoetend van ongeduld. Nu, laat haar in ieder geval loopen zoo hard zij kan! Je boort hun schuit zeker in den grond, Raffles?

— Ik houd over het algemeen niet van paardenmiddelen, gaf Raffles koeltjes ten antwoord. Kunnen al die menschen zwemmen?

— Dat houdt niet over! Molly zwemt goed — al is het dan niet zoo goed als ik! Mike kan zich drijvende houden. Tom zwemt als een paling en Dave als een strijkijzer! Als je hem een zwemvest aantrekt, dan zinkt hij nog! Maar geneer je niet hoor — er is niets verbeurd aan Dave Plumber, een suffert die de prachtigste onderneming in de war kan sturen, zoo'n ezel is hij. Dus je vaart maar raak en dwars over het zaakje heen.

— Er zal nog wel een ander middel zijn, meende Raffles. En ga nu maar naar beneden, Daisy want de boot heeft al zeer groote vaart en spoedig zullen ze ons zien en misschien op ons schieten.

— Naar beneden? Stuur je me weg? zei Daisy pruilend. Ik mag toch hoop ik meedoen? Of gun je me dat pretje niet? Geef mij maar een revolver in mijn hand, en je zult zien wat ik er mee doen kan! Ik schiet dat wijf van haar motorboot, zoo zeker als ik hier voor je sta!

— Dat vreesde ik ook al, Daisy, en daarom is het maar beter, dat ik je ieder wapen onthoud. Mijn methodes gaan meestal een anderen kant uit.

— Dan ben je zeker met de helm geboren, want anders kan ik mij niet begrijpen, dat je met die zoetekoek-manieren nog op twee beenen rondloopt! Mag ik je dan even onze methodes uitleggen? Wij schieten — en wij schieten meestal raak ook! Gunst, ik dacht dat jij dat ook altijd zoo deed!

— Slechts bij hooge uitzondering en als ik mijn leven moet verdedigen, want daar hecht ik nog altijd bijzonder veel aan, zeide Raffles glimlachend. Ik zou echter nooit schieten om naderhand mijn slachtoffer te plunderen. Ik ben geen jakhals, Daisy!

— Prachtig zeg je dat! Hé, wat klinkt dat mooi — maar ver kom je er niet mee, en het is me dan onbegrijpelijk, dat je zoo'n groot fortuin bij elkaar gegapt hebt! Want ze zeggen dat je machtig rijk bent!

— Ik ben rijk — voor anderen, Daisy, zeide Raffles stroef, maar laat dat varen want je zoudt mij toch niet begrijpen. Ik vrees dat



onze opvattingen mijlen ver van elkander staan. Een halve streek zuidelijker, Brand!

— De spiegel is niet geheel vrij — laat Daisy toch beneden komen! riep Brand uit. Ik kan de boot niet goed zien!

— Sta ik in den weg? mokte Daisy.

— Dat schijnt zoo! zeide Raffles. De stuurman bevindt zich onder het dek, en kan die motorboot van je kornuiten slechts zien door middel van een schuingeplaatste spiegel. Maar als iemand daar voor staat, helpt het ding weinig.

— Dan ga ik naar beneden — ook in den spiegel kijken. Maar je mag nooit meer praten van mijn kornuiten, want dan word ik helsch. Ik heb ze afgezworen, ik wil niets meer met hen te maken hebben — ik loop naar de concurrentie over!

— Je moest liever naar een behoorlijk bestaan trachten over te loopen, Daisy! zeide Raffles zacht. Er is nu vraag naar goede pianisten. Ik zou je kunnen helpen —

— Klets niet! viel Daisy hem trotsch in de rede. Ik zei je toch al dat er aan mij niets meer op te lappen valt! Ik ben te lang in de beweging — en — ik kan ze niet meer missen! Daar dan!

— Het is jammer, besloot Raffles zacht. En men wordt van vrees vervuld voor het lot eener samenleving dat zulke ontandingen mogelijk maakt, zulk een ommekeer in den geest van een jong meisje!

Daisy hoorde die klacht al niet meer. Ze was naar beneden gesprongen, en scheen nu in de voorkajuit naar iets te zoeken.

De drie mannen echter hadden al hun aandacht noodig om een goede koers te houden!

De duikboot lag zoo laag mogelijk op het water, en Raffles had het ronde luik zoover dichtgedraaid, dat wel frissche lucht nog kon binnenkomen, maar het luik voorloopig zeker nog niet zichtbaar zou zijn.

Zoo kon dan de Bruinvisch de stilligende motorboot tot op een halve mijl naderen, alvorens men daarginds begon te bemerken dat er iets naderde — een wonderlijk ding, en met minder goede bedoelingen.

Vijf minuten later moesten de opvarenden van de motorboot volmaakt op de hoogte zijn van het gevaar dat hen bedreigde, en het vreemde ding hebben herkend. Want eensklaps kwam er beweging in het trage schip, de schroef sloeg woedend in het donkergroene water en ranselde dit tot schuim en de boot vloog weg als een renpaard van den start.

Raffles, die naast Brand was gaan staan vermeerderde de vaart van zijn schip nog, en de Bruinvisch kwam tusschen de kust en de

motorboot en sneed deze op die wijze als het ware den terugweg af.

Men had dit op de achtervolgde boot ternauwernood begrepen, of er klonk een woedend scherp tikken tegen het schuinstaande half geopende deksel van het luik.

— Daar — heb ik het je niet gezegd? riep Daisy woedend uit. Daar begint het tuig al te schieten! Draai dat luik hooger op — merk je niet dat de kogels afketsen van het staal, en in het schip dringen?

Het was maar al te waar — de stalen kogels, na den schuinen wand te hebben getroffen vervolgden hun weg met slechts weinig geremde snelheid en een er van veroorzaakte Henderson zelfs een schampwonde aan de dijen.

Raffles haastte zich, het ronde luik geheel op te zetten, en thans sloegen de kogels er eenvoudig tegen plat ofwel zij ketsten horizontaal weer terug, zonder schade aan te richten.

— Schiet ze toch in den grond! gilte Daisy wit van woede. Hebben jullie geen snelvuurkanon aan boord?

— Wat denkt U dat we zijn — een torpedojager? vroeg Henderson spottend. Wij hebben wel een andere duikboot met een klein kanonnetje — maar die is veel grooter — en die ligt op tweeduizend meter diepte in den Indischen Oceaan!

— Geen mitrailleur ook! riep Daisy vol minachting.

— Niets van dien aard! antwoordde Henderson.

— En dat wil de bende van Daisy Goudhaar aanvallen! riep het meisje schamper. Er komt niets van terecht, of we moeten hun schuit middendoor varen!

De afstand tusschen de twee schepen was nu ingekrompen tot omtrent vijftig meters en het schieten had opgehouden.

De bandieten zagen waarschijnlijk in, dat zij hun kogels slechts verspilden op het glasharde staal van het verwonderlijke schip dat hen achtervolgde.

Maar aan boord van de Bruinvisch had niemand het gewaagd, zijn hoofd boven het luik op te heffen, want er moesten daar goede schutters zijn — daar op het dek van die motorboot!

— Zij heeft haar collier om, naar ik zie, klonk eensklaps de rustige stem van Raffles.

Daisy keek hem met groote, verwonderde oogen aan, en toen begreep zij het plotseling: Raffles kon in den schuingeplaatsten spiegel zeer duidelijk alle personen waarnemen, die zich daar op het dek van de snel varende motorboot bevonden.

Zij plaatste zich naast hem, en keek op haar



beurt in het spiegelende vlak. Toen slaakte zij een kreet van woede en balde de vuisten.

Duidelijk kon men een zwartharige vrouw waarnemen, met een bleek gezicht, dicht naast den stuurman staande en met beide handen op de houten leuning van de verschansing steunend. Nog duidelijker zag men het glinsteren van een prachtig snoer diamanten om haar hals. Zij was blootshoofds en droeg een lange regenmantel over haar kleederen, waarbij het kostbare snoer wonderlijk genoeg afstak.

Links en rechts naast haar stonden twee mannen ieder met een groote browning in de vuist, eveneens in lange gummi-jassen gestoken, en het hoofd gedekt met geruite petten.

— Wat ben je nu eigenlijk aan het doen ? vroeg Daisy tenslotte ongeduldig.

— Heb je dat nog niet gemerkt ? Ik dwing hen eenvoudig den weg te volgen, dien ik mij heb gedacht ! Wij komen nu in het gebied van de klippen. En daarginds rechts voor ons uit is een ondiepte, een zoogenaamde plaat. De motorboot zal daar stellig oploopen, als de stuurman hier niet zeer goed den weg weet en dan pas droogvallen. Zij zullen er niet wegkunnen, en ik zal de vrouw toeroepen, dat zij haar juweelen moet komen brengen, als zij niet wil dat ik de politie haar en haar gezelschap laat arresteeren.

Deze keek Raffles spottend aan en zei schamper :

— En dat alles zonder een druppeltje bloedvergieten ! En dat zullen zij dadelijk doen ook ! Ik zie Molly al door het zand baggeren met haar juweelen op een presenteerblaadje, en haar tot je zeggen : „Neemt U mij niet kwalijk, dat ik U zoo lang heb laten wachten, Mijnheer Raffles, maar hier zijn mijn diamanten, en gebruik ze met smaak !” Maar dan zal ik je eens laten zien, hoe ik gewend ben zulke dingen te doen !

Voor iemand goed begreep wat zij voornemens was, ijelde zij het stalen laddertje op, en het volgende oogenblik kraakten daar op het stalen dek twee schoten.

— Zij heeft een revolver weggenomen ! schreeuwde Brand.

— Maar die vrouw is een ware tijgerin ! bulderde Henderson.

Raffles echter trad naar den voet van het laddertje, en riep tot de vrouw, die daar wijdebeens met wapperende haren en opgeheven arm kalm te schieten stond, alsof zij zich in een schietbaan bevond :

— Kom onmiddellijk weer beneden, Daisy ! Het is gekkenwerk wat je doet !

Op hetzelfde oogenblik slaakte de vrouw een zwakke kreet, terwijl tegelijkertijd op

eenigen afstand een schot klonk, zij wankelde en gleeed van het gladde dek ruggelings in het water.

— Laat de boot stoppen, Brand ! beval Raffles, zich op de lippen bijtend. Ik vrees dat zij alles weer bedorven heeft — en ik vrees nog iets ergers ! Zij is gewond in zee gestort ! Laat de boot draaien !

Maar nog voor de Bruinvisch die een zeer snelle vaart had met een groote boog gekeerd was, had Raffles reeds het laddertje bestegen, zijn zware laarzen uitgeworpen en zijn blauwe jekker uitgetrokken.

En hij klom op het dek, ofschoon men van de motorboot af, aanstonds verwoed op hem begon te vuren !

Het volgende oogenblik was hij als een pijl in het water gedoken en begon met krachtige slagen in de richting van de gewonde vrouw te zwemmen, die zich blijkbaar tot het uiterste moest inspannen om zich drijvende te houden.

Zij was in den rechterarm geschoten, en ditmaal was het mooie, witte gezicht van doodsangst vertrokken en hadden de anders zoo onbeschaamd blikkende oogen een uitdrukking van ontzetting.

Zoodra zij hem zag naderen gilte zij :

— Redt me Raffles ! Ik ben in mijn vlerk geschoten, ik voel mij zoo flauw — ik zink !

Raffles verdubbelde de kracht van zijn slagen. Vlak naast hem met een sissend geluid, flitste een revolverkogel in het water.

Hij zwom echter verder, terwijl de vrouw krampachtige bewegingen maakte met haar linkerarm. Eenmaal zonk zij weg en kwam weer boven. Hij was nog acht meter van haar af, toen zij voor de tweede keer zou zinken. Hij was vlak bij haar, toen haar hoofd onder de golven zou verdwijnen en met een laatsten slag greep hij het prachtige goudblonde haar, wierp zich op zijn rug, trok het slappe, krachteloze lichaam, behoedzaam naar zich toe, en keek toen pas even rond.

De Bruinvisch had haar boog beschreven, in de richting van de kust, en de motorboot was zoover weg, dat de revolvers onmogelijk eenige uitwerking konden hebben.

Toen begon Raffles te zwemmen, alleen zijn beenen gebruikend, en het hoofd van de gewonde vrouw ondersteunend.

Zij had de oogen gesloten en scheen wel een doode te zijn, met dat bleeke gezicht en die witte lippen.

Raffles wist echter dat zij alleen maar bewusteloos was.

Hij legde haar gewonde rechterarm voorzichtig op haar borst, en zwom rustig weer verder.



Een oogenblik later wendde hij een weinig het hoofd om, zich verbaasd afvragend waarom de Bruinvisch niet wat meer haast maakte en hem terzijde kwam.

En toen bemerkte hij pas dat het schip onbewegelijk stil lag!

Het kwan hem voor dat het een weinig schuin en vrij hoog op de golven lag.

Hij legde nog dertig meters op die wijze af, keek nogmaals achter zich — de boot had zich niet bewogen.

Maar nu stak het bovenlijf van Brand uit de luikopening. De jongeman maakte heftige bewegingen, en scheen aanstalten te maken zich eveneens in de golven te werpen, toen Raffles hem toeschreeuwde:

— Laat dat Brand! Ik kan het wel alleen af. Nog vijf minuten, en ik ben bij je.

Zijn beenen bleven regelmatig hun schaarvormige bewegingen maken, en eindelijk bereikte hij de duikboot.

— Neem haar van mij over, Brand! riep hij. Ik ben nu toch wat vermoeid — de tocht was zeer lang!

— Je kunt gaan staan! riep Brand op wanhopige toon terug. Wij zijn zelf op een plaat geloopen — als het geen klip is!

Raffles liet zijn beenen zakken — en inderdaad bereikten zijn voeten een steenachtigen bodem, en het water kwam hem tot even over de schouders. Aldus staande hief hij de vrouw op, zonder een woord te zeggen en Brand nam haar aan, trok haar behoedzaam op het dek en gaf haar op zijn beurt weer over aan Henderson, die tusschen de tanden vloekte, en verre van vriendelijk neerkeek op de vrouw, die dit onheil weer had veroorzaakt.

Raffles heesch zich nu zelf op, wrong zijn natte kleederen wat uit, en vroeg lakoniek:

— Hoe komt dat?

— Hoe het komt? wel, omdat wij een zeer grooten boog beschreven, die ons veel te dicht bij de kust bracht! antwoordde Brand wanhopig.

— Waarom heb je de boog dan niet beschreven naar den kant van de open zee?

— Omdat ik vreesde, ezel die ik ben, dat ik dan teveel tijd en afstand zou verliezen! antwoordde Brand, zich voor het hoofd slaande. En daar gaan onze diamanten — die hebben wij zeker voor het laatst gezien!

— Ja, schrijf die diamanten maar op je buik, klonk een zwakke, maar nog altijd spottende stem als uit de ingewanden van de duikboot.

Het was Daisy die juist weer bij kennis was gekomen, en de spijtige opmerking van Brand had gehoord.

Brand kon er niets aan doen, maar barstte in een schaterlach uit.

Raffles glimlachte en zeide hoofdschuddend:

— Onverbeterlijk! Maar verloren zijn de diamanten nog niet!

— Maar zij varen daar op volle kracht naar Tobermory! jammerde Brand, wijzend naar de motorboot, die op bijna een mijl afstand, koers zette naar de kust, zonder zich verder te bekommeren om haar geheimzinnige achtervolgers, zonder dat de opvarenden de minste lust schenen te hebben, een nader onderzoek in te stellen naar het wonder van die plotseling herrezene doode! En wij zitten hier muurvast en kunnen ons niet verroeren!

Raffles wierp een blik op de golven, dan naar de kust die niet ver af was, raadpleegde toen zijn horloge en zeide glimlachend:

— Ongetwijfeld liggen wij hier thans vast, Brand — maar toch zeker niet voor langer dan een half uur, hoogstens een uur! Je ziet dat het op het oogenblik vloed is, maar het getij heeft zijn hoogste punt nog niet bereikt. Het water stijgt nog minstens een paar decimeters, en dat zou juist voldoende zijn om ons weer van de plaat te lichten. Je hebt natuurlijk reeds het water uit de tanks gepompt?

— Natuurlijk! Er zit geen druppel meer in! Maar dat schijnt nog niet voldoende te zijn geweest. Dan blijft ons niets anders over, dan onze ziel inlijdzaamheid te bezitten — en te wachten.

— Ik zal mij den tijd korten, met wat droge kleederen te gaan aantrekken.

— Je zou je ook den tijd kunnen korten met mijn gewonden poot te verbinden Raffles, riep dezelfde spottende stem van zoeven. En dan moet je ook de kogel er eens uithalen, want ik geloof dat die er nog inzit!

Raffles en Brand keken elkander een oogenblik veelzeggend aan.

Toen zeide Raffles zacht:

— Die Daisy Patterson mag wezen wie ze wil — maar ze bezit een dapperheid en een bekwaamheid om pijn te lijden, die menig moedig man haar zou kunnen benijden.

Daarop daalde hij het laddertje af, opende zijn medicijnkastje, begon zorgvuldig eerst de wonde te reinigen en vervolgens te onderzoeken.

Inderdaad stak de venijnige, kleine, stalen kogel uit een browning van klein formaat nog in de wonde.

Met behulp van een pincet wist Raffles het projectiel te vatten.

Het kon niet anders of de vrouw moest hevige pijnen lijden onder die bewerking maar zij gaf geen kik, ofschoon zij zeer bleek was.

Na den kogel te hebben verwijderd, zuiverde



Raffles opnieuw de wonde, en hij had ze juist verbonden, toen de natuur haar rechten deed gelden, en Daisy in zwijm viel. Het bloedverlies en de pijn waren toch sterker geweest dan de geestkracht van dit zonderlinge, lichtzinnige, schijnbaar harteloze schepsel.

Nu pas ging Raffles zijn natte kleederen verwisselen tegen droge.

Toen hij weder aan het dek kwam vond hij daar Brand, die met een mistroostig gezicht door een kijker de zee afzocht, in de richting van Tobermory.

— Zie je nog iets van de boot ?

— Neen, zij is uit het oog verdwenen ! Wij moesten het nu maar opgeven, dunkt mij.

— Dat zie ik niet in, mijn waarde ! Onze boot loopt zeer snel !

— Is dat zoo ? vroeg Brand spottend. Ik kan daar op dit oogenblik niet veel van merken !

Raffles raadpleegde opnieuw zijn horloge en zei :

— Wij hebben nog tien minuten. Beweegt de boot zich dan niet — dan is de toestand inderdaad heel ernstig, want dan gaat het water weer zakken ! Wij zouden stellig gezien worden in dien tijd — met alle gevolgen daarvan.

Brand zweeg.

En gedurende vijf minuten zeide geen van de beide mannen een woord.

Plotseling slaakte Brand een kreet van blijdschap. Het schip beweegt ! schreeuwde hij. Inderdaad, een zeer lichte trilling was door het geheele vaartuig gegaan.

— Nog drie minuten ! zeide Raffles rustig. Het schip schommelde heel weinig en na een minuut zeide Raffles weder :

— Laat de schroef achteruit draaien. In den aanvang heel voorzichtig. Wij drijven !

Het was zoo — de Bruinvisch was vrij van de plaat ! De schroef begon te wentelen en langzaam gleed het schip van zijn gevaarlijke ligplaats en kwam in dieper water, juist toen de vloed op zijn hoogst was, en reeds weder terug dreigde te gaan loopen.

— En wat nu ? vroeg Brand, zijn hoofd boven het dek uitstekend.

— Full speed naar Tobermory, Brand !

— Dus toch ? Maar wij zijn driekwartier op de bandieten achter.

— Waarvan wij er een zullen kunnen inloopen, mijn waarde ! Er is dus een verschil van een half uur — En een achtervolging loont dus zeker wel de moeite. Bedenk dat zij in ieder geval van een schip gebruik moeten maken om weer op het vasteland te komen ! Op weg dus, en laat de Bruinvisch toonen wat zij kan !

## BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE  
GOLD DOLLAR

CLYSMA No. 30  
MAVRIDES TURKISH  
PIRATE



## HOOFDSTUK VII.

## DE DIAMANTEN VAN MOLLY CARUTHERS.

Raffles had zelf plaatsgenomen aan het stuurwiel, en liet de boot onmiddellijk zoo snel zij maar kon, in noordelijke richting varen, om vervolgens, de klippen mijddend, aan te houden naar het Oosten, naar het begin van de monding van de straat van Mull, die de motorboot zonder eenige twijfel had moeten volgen, teneinde weer het vasteland te kunnen bereiken, tenzij Molly en haar kornuiten het plan mochten hebben, langs de gevaarlijke kusten van Schotland in noordelijke richting te varen, en daar een haven op te zoeken, hetgeen niet zeer waarschijnlijk was.

Toen Brand deze mogelijkheid opperde, riep Daisy schouderophalend uit :

— Dat doen ze vast niet ! Je begrijpt toch wel dat ze in de rats zitten na wat er gebeurd is. Ons plan was om zoo gauw mogelijk, of we slaagden of niet de boot in den steek te laten en dan met onze auto terug te gaan — en die wacht ons in Drimnin, dat is op den noordelijken oever van de Mull. Je begrijpt wel dat ze niet veel lust hebben om af te wachten, of jij niet soms draadlooze aan boord van dit rare schuitje hebt, en de politie gaat waarschuwen ! Misschien houden ze je zelfs wel voor een stuk Marine !

— Dan zullen wij ook naar Drimnin gaan ! zeide Raffles, met opeengeklemd tanden.

Daisy keek hem een oogenblikje onderzoekend aan en zeide toen halflachend :

— Je schijnt ook een taaie te zijn als je eenmaal iets aanpakt. Ben je zoo verzot op de diamanten van haar ?

— Zeer bijzonder ! Je moet weten, Daisy, dat ik mij zeer ongaarne in zulke soort van zaken laat overwinnen ! Mijn naam schrijft het mij al voor, dat ik mij niet mag laten overbluffen, dat mijn vijanden niet den spot met mij drijven. En voor het overige hebben wij iets te wreken — een paar wonden en veel verloren tijd.

— Goed zoo ! Ik lach me een aap, als je haar juweelen kunt gappen ! Ik zal het niet overleven ! Maar je moest nog wat verder gaan, en moeite doen, de heele zwik te laten arresteeren. Ze hebben mijn armen Ted vermoord — en hij zcende zoo fijn !

En weer moest Brand zich omwenden om

niet in lachen uit te barsten door deze naieve uitroep van een vrouw, die stellig nog nimmer had geweten, wat het beteekende, werkelijk en oprecht lief te hebben !

Hij was met verwondering vervuld over dit mengsel van moed, lichtzinnigheid, en rechtvaardigheidsgevoel.

Maar Daisy scheen ergens over na te denken en plotseling vroeg ze weer :

— Wat doe je eigenlijk met mij, Raffles ? Want zie je — ik hoor toch ook bij het zoodje. Ga je mij ook overleveren aan de politie ?

— Neen, Daisy, antwoordde Raffles, haar vol aanziende.

— Waarom niet ? vroeg zij, even tegen hem aanleunend, als een aanhalig katje.

— Ten eerste, Daisy, omdat je bij dit avontuur aan onze zijde hebt gestaan, al is het dan tegen je zin of je bedoeling, en ten tweede omdat ik je zoo gaarne een kans zou geven, je leven nog te — veranderen !

— Je wilde zeggen : te verbeteren ! zeide Daisy, zich weer van hem afwendend, en de mooie schoudertjes ophalend. Boter aan de galg gesmeerd. Zeg dat nu maar niet weer, anders word ik nog boos op je, en dat zou ik verschrikkelijk jammer vinden, want je bevalt me — ik kan je niet zeggen, hoe je me bevalt ! Bijna nog meer dan die mannetjesputter daar, met zijn rooien, dikken kop ! Maar jij, blondje, bent ook bijzonder aardig. Jullie zijn me een stel ! Gunst, wat wou ik dolgraag, dat ik wat bij jullie kon blijven ! Maar je gooit me natuurlijk uit de Vennootschap, zoodra jullie weer een vierkante meter grond onder je voeten hebt. Eigenlijk jammer — reuze jammer !

En na deze klacht klom Daisy een paar treden het stalen laddertje op, leunde met de armen op den rand van het geopende luik en staarde over de zachtjes schommelende golven.

De Bruinvisch schoot met snelle vaart vooruit, maar toen was Raffles genooddaakt hoewel tegen zijn zin, onder water te duiken, want het werd plotseling levendig van allerlei visscherschuiten, een paar vrachtbooten, en enkele ferrybooten, die den dienst onderhouden tusschen de beide oevers van de Straat van Mull, tusschen Drimnin en Tobermory.

Tot overmaat van ramp kwam juist het



groote vaarttuig aanzetten, dat den dienst onderhoudt langs de Schotsche kust, en Oban tot eindpunt heeft, waar een aansluitingsdienst is op Glasgow.

De vaart werd dus vrij aanzienlijk vertraagd, maar toch voer de boot nog zoo snel, dat men de vluchtende motorboot weer in het gezicht kreeg, juist toen die nog ongeveer een kwartier varens van Drimnin verwijderd was.

Nu deed zich echter de moeilijke vraag voor, hoe men het schip kon verlaten, zonder dat dit gezien werd!

Raffles moest vreezen dat hiermede een kostbare tijd verloren moest gaan.

Zoodra het dus weer mogelijk was liet hij de Bruinvisch weder aan de oppervlakte komen. De Straat van Mull is bijna zeven kilometers breed op deze plek, schepen waren zeldzaam, toen men eenmaal de monding voorbij was, en hij moest het er op wagen.

Met de grootste snelheid stooft het stalen vaarttuig over de golven, totdat het tijd werd om weer onder te duiken, bij de nadering van Drimnin.

— Vaar ze toch in den grond! barstte Daisy woedend uit, met fonkelende oogen, toen zij den reus het ronde luik weer zag sluiten.

— Misschien deed ik het wel — maar wie weet gingen dan de juweelen verloren! zeide Raffles glimlachend. Bovendien — dat zou hier op deze plek nogal gevaarlijk zijn! Binnen enkele minuten zouden politiebooten en andere vaartuigen hulp komen brengen, en dan, vaarwel — diamanten! Brand, ik zie daar aan bakboord een kleine inham, die mij geschikt voorkomt, om er voorloopig onze boot een schuilplaats te doen vinden. Vluc erheen!

— Weinige minuten later stevende de Bruinvisch een rotsige baai binnen, die ternauwernood een torpedoboot had kunnen opnemen, maar waar de Bruinvisch ruim plaats vond.

Er stond omstreeks twee meter water aan het einde van die baai — maar het water ging zakken.

De plek leek overigens bij uitstek geschikt, om er de boot voorloopig te bergen, want bijna overal was deze inham omgeven door woeste, naakte, volkomen onbeklimbare rotsen, met uitzondering van een paar smalle, steil oplopende paadjes.

De boot kwam tot stilstand op een bed van fijn zand, en daar de kijklenzen zich nog onder water bevonden, werd voorzichtig gepeild of het luik boven water zou uitsteken.

Pas toen dit het geval bleek te zijn, liet Raffles het openen, stak het hoofd naar buiten en keek aandachtig rond.

Niets liet zich zien, geen levend wezen, met

uitzondering van een paar krijschende zeevogels, die blijkbaar zeer verwonderd waren op het zien van de indringers.

De drie mannen namen haastig hunne wapens, Raffles greep een klein valies, en toen ook Daisy op het smalle dek stond werd de stalen loopplank uitgelegd, die kon worden uitgeschoven, en droogvoets bereikten Raffles, Brand en Daisy den oever.

Henderson sloot toen het luik stevig, ging op zijn beurt aan land, en toen werd de stalen loopplank ingehaald, en zoo goed mogelijk verborgen tusschen eenige rotsblokken.

— En ons schip? vroeg Brand, niet zonder ongerustheid.

— Het water valt nog eenige uren, Brand en dan zal ons vaarttuig natuurlijk bijna een meter boven de golven uitsteken. Intusschen — het is duidelijk dat hier nooit iemand komt, op deze woeste, moeilijk toegankelijke plek. En nu voorwaarts — want alles moet gedaan zijn, voor de vloed weer haar hoogste punt heeft bereikt. En het zal nog moeite genoeg kosten een uitweg te vinden, uit deze wilde opeenstapeling van rotsblokken en klippen!

Na een klauterpartij van meer dan twintig minuten echter en die niet zonder gevaar was, bereikten zij allen veilig den top van de klip, en liepen vlug voort in de richting van de stad Drimnin, herkenbaar aan een wolk van rook uit de vele fabriekschoorsteen, die daar sedert eenigen tijd weer lustig rookten.

Geleid door een bijna onfeilbaar instinct wist Raffles al spoedig een smallen rijweg te vinden, die bleek uit te loopen op den breedere, naar de stad voerenden weg. Hier en daar waren eenige villa's te zien.

Maar toen zij hier in beraad stonden riep Daisy wanhopig en driftig uit:

— Maar het is gekkewerk wat wij doen! Vergeet je heelemaal dat ze al een uur geleden Drimnin bereikt moeten hebben?

— Om nauwkeurig te zijn, vijftig minuten geleden, Daisy, antwoordde Raffles rustig. Maar — het binnenvaren van een haven wil nog niet zeggen, dat men dan ook reeds de hand aan het stuurwiel van een auto heeft kunnen slaan! Er moet een goede ligplaats worden gekozen, dikwijls ver van het stadscentrum.

— Daar zeg je zoo iets! riep Daisy jubelend. Wij hebben de auto moeten achterlaten, zoo wat vier dagen geleden, ver van de haven, want er mankeerde wat aan, en ze moest worden nagekeken! Nu is ze natuurlijk al lang gerepareerd, maar ze moeten dan toch dwars door de heele stad heen om die garage te bereiken! Daar komt een vrachtauto aan!



Raffles vroeg niet eens een nadere verklaring van dien uitroep. Hij hief de hand op, en de chauffeur stopte.

Hij vroeg aan den man verlof, naar Drimnin te mogen meerijden, en speelde intusschen met een klein stukje papier, dat een waarde van een half pond sterling vertegenwoordigde.

Misschien vond de chauffeur het zonderling — maar hij was een rasechte Schot, hij bedacht zich geen seconde, hij maakte zwijgend een uitnoodigend gebaar, stak het waardevolle papiertje bij zich, en beloofde toen in drie of vier woorden dat hij snel zou rijden.

Die belofte hield de man, en op een tamelijk ongelijken weg, sprongen de vier reizigers een kwartier lang op en neer, op een stapel kisten en vaten.

De man moest in het centrum van de stad zijn, en het viertal stapte af in een stille zijstraat, en vond eenige minuten later een tram, die hen naar de voorstad bracht, waar zich de bewuste garage bevond.

— Hou nu je kaken maar even dicht en laat mij praten! beval Daisy, toen zij de garage naderden. Vertoon je maar heelemaal niet, dat is nog beter! Mij kennen ze natuurlijk. Ik was er bij toen de wagen in reparatie werd gegeven.

— Dat denkbeeld is niet slecht! Zou je den snelsten wagen willen huren, Daisy die er te krijgen is.

— Accoord! Komt in orde! Hoef ik niet op de centen te zien?

— Dat behoef je niet — Maar de voorzichtigheid schrijft voor, dat je niet al te veel biedt. Heb je verstand van auto's?

Als je me beleedigt loop ik weg! Ik heb misschien meer auto's bestuurd dan jij, al ben je nog zoo'n Piet!

Met deze woorden liep ze haastig heen, en de drie mannen bleven alleen achter. Zij moesten erkennen dat Daisy een bruikbaar meisje was, want nog geen tien minuten later kwam zij aanrijden in een grooten auto, die zij met vaardige hand de zijstraat wist in te sturen.

— Opel? vroeg Brand, den grooten wagen monsterend.

— Je hebt goeie oogen, blondje, ja hij is open — maar het is dan ook de snelste wagen van hun verzameling! En daar gaat het dan toch maar om, — of niet?

Brand wist wel beter en kende de voordeelen van een gesloten wagen, waarin men niet zoo spoedig herkend wordt, maar hij zweeg. Snelheid moest het inderdaad misschien ditmaal wel beslissen.

— Waren zij er geweest? vroeg Raffles het portier openend.

— Zij zijn nog geen twintig minuten geleden weggereden.

— Mooi zoo! Maar zij hebben natuurlijk niet gezegd waarheen zij gingen?

— Hoor eens — ik ben de eerste om toe te geven, dat het een min zoodje is — maar ze zijn toch niet van lotje getikt! antwoordde Daisy. Zoo gek zijn ze natuurlijk niet geweest. Maar ik weet het daarentegen wel! Het plan was om langs den noordelijken oever van het loch Ness te rijden, tot aan de eerste bruikbare brug, dat is tegenover Onich en dan verder langs den gewonen weg naar Londen terug te rijden. In ieder geval is er van hier maar werkelijk één bruikbare weg en dien zullen wij toch zeker ook wel volgen!

— Ingestapt en op weg! beval Raffles lakoniek.

Hij zelf ging achter het wiel zitten, Daisy schoof wat op en Henderson en Brand, tamelijk ongerust over den afloop van dit gewaagde avontuur, namen op de achterbank plaats.

Het was inderdaad een voortreffelijke en zeer snelle wagen die Daisy had uitgezocht. Want hij stooft met sneltreinvaart over den prachtigen, maar bijna geheel verlaten straatweg, die in een grooten boog, langs eenige schoone meren en tusschen de prachtige wilde bergen door, op den noordelijken oever van het loch Ness voert.

Steden van eenige betekenis vindt men hier volstrekt niet, nauwelijks een paar gehuchten, op zijn best een dorp!

Urenlang kan men hier loopen, zonder iemand anders te ontmoeten, dan een herder die zijn schapen naar een bergweide drijft, of een dokter, die in zijn klein Fordje zijn ver uiteenwonende patienten bezoekt.

Er moest een kwartier verloopen, alvorens Raffles den eersten auto tegenkwam — een machtige prachtwagen op zes wielen.

Daisy zat met een bleek, strak gezicht naast hem, en hield haar oogen onafgebroken gevestigd op den weg, die met moeite scheen voort te kronkelen tusschen de hooge heuvelen en de bergen van een der schoonste gedeelten en tevens een der schraalst bevolkte en onvruchtbaarste van geheel Schotland, waar de bodem steenachtig is en waar de talloze bergen het verkeer zoodanig bemoeilijken, dat men er zelfs niet aan gedacht heeft, hier een spoorlijn aan te leggen. Pas tachtig mijlen noordelijker vindt men zulk een modern vervoermiddel.

Hier zijn slechts een paar busdiensten en sommige ondernemingen rijden maar tweemaal in de week.

Brand, die dit niet wist begon nu pas te



begrijpen, hoe Raffles het had durven wagen, op klaarlichten dag deze achtervolging te beginnen.

— Nou, jij kunt rijden! riep Daisy na ongeveer een half uur, toen Raffles, zonder zelfs vaart te verminderen, zonder gas af te sluiten, een haarspeldbocht nam, die de wagen plotseling een twintigtal meters hooger bracht, zoodat men den weg over eenige mijlen afstand kon overzien.

En bijna op hetzelfde oogenblik riep Daisy opgewonden uit, half opstaande, zoodat de stormwind van de vaart haar in het gelaat blies, nu de voorruit haar niet meer beschermde:

— Daar — daar is onze auto! Die groene wagen daar — die limousine!

Inderdaad, daar omlaag, bijna drie kwartier loopens voor hem, reed in groote snelheid een groengelakte limousine op dezelfde weg dien zij volgden!

— Kun je niet nog harder? gilde Daisy Raffles in het oor.

— Niet heel veel harder! antwoordde Raffles bedaard, maar ik denk dat het voldoende is. Wij winnen op hen! Geloof je dat ze zullen schieten als ze zich achtervolgd zien?

— Daar zou ik maar niet op wedden, want dan verlies je, zoo vast als een huis! antwoordde Daisy. Want ze zullen je wel herkennen, reken daar maar op.

Zonder het hoofd om te wenden, riep Raffles zoo hard hij kon:

— Jij hebt het geweer, Brand, als we dicht genoeg bij zijn, schiet je hun achterbanden stuk. Dan zullen ze wel aan andere dingen denken dan aan schieten.

Daisy had een kleur gekregen van opwinding en zij gilde het uit, in de handen klappend:

— O, ik lach me bepaald half dood, als ik haar gezicht zie, en ze moet jou haar diamantjes geven. Vooruit, je kruipt over den weg — de meter staat op vijfennegentig! Wat hebben wij aan zoo'n slakkengangetje?

Raffles antwoordde niet op deze spottende opmerkingen. Hij wist zeer goed dat de wagen niet harder loopen mocht, daar het hem anders onmogelijk zou zijn, de talrijke bochten zonder gevaar voor slippen, te nemen.

Daarenboven was het niet noodig ook, want het was duidelijk te zien, dat men iedere minuut op de groene limousine won.

Brand had het foudraal geopend, waarin het geweer stak, schroefde het wapen zorgvuldig in elkaar, laadde het, en hield zich gereed.

Niet zonder ongerustheid keek hij bij herhaling om zich heen, maar de streek was zoo verlaten, alsof men zich in het hartje van de Sahara bevond.

Slechts heel in de verte, hier en daar, zag hij op een hooggelegen bergweide een herder zitten, onbewegelijk op zijn staf leunend.

Er waren omtrent tien minuten verlopen, toen de afstand tusschen de beide voertuigen reeds op de helft verminderd was.

Toen ging plotseling de halve kap van de blauwe auto omlaag, en men kon zien, hoe een man daar overheen hing, met een kijker voor het oog.

Weer verliepen er vijf minuten, de afstand was ingekrompen tot nauwelijks tweehonderd meter, en de open wagen vloog met gierend geluid over het grijze macadam van den weg, toen de man daar in de groene auto zijn Zeiss omwisselde tegen een ander voorwerp, dat hij over de kap van den auto heen legde, terwijl zijn eene oog zich geheel sloot.

Men hoorde duidelijk het harde, scheurende geluid van het gewerschot.

Brand gaf een schreeuw, en riep, zijn eigen wapen opheffend:

— Is er iemand gewond?

— Niemand! gilde Daisy terug. Rijdt toch op! Vluggen, Raffles! Denk om de juweelen man — en denk er om, dat ik lachen wil!

— Schiet een band stuk, Brand, schreeuwde Raffles. Dat eerste schot was mis, maar het andere kan raak zijn. En wij mogen niet als schietschijf dienen voor die schurken!

Op een recht gedeelte van den weg, knielde Brand neer op de voorbank, steunde zijn linkerelleboog op de leuning, mikte zorgvuldig en drukte af.

Er klonk dadelijk een geluid, dat sterker was dan van het schot, en de groene auto begon heftig te slingeren, kwam dwars over den weg, sloeg met het achterdeel tegen een zeer dikken boom, en kwam eensklaps tot stilstand, half een wrak.

Raffles had ternauwernood een afstand van tien seconden noodig, om den korten afstand af te leggen, die hem scheidde van de verongelukte auto, en hij wist zoo nauwkeurig te remmen, dat zijn eigen wagen bijna vlak naast het wrak stilstond.

— Wie zich durft verroeren, heeft den laatsten rit gemaakt! zeide hij, bijna zonder stemverheffing, maar zijn groote browning klaar tot vuren! Zijn er doden? voegde hij er koelbloedig aan toe.

Een man die keurig in de kleederen stak maar met een zeer ongunstige tronie klauterde te voorschijn uit de puinhoopen, en antwoordde, Raffles aanziende met van haat flikkerende oogen:

— Dat is zeker jouw schuld niet, hond! Waar is je penning? Waar staat het in je



voorschriften, dat je maar dadelijk op de menschen mag schieten ?

— Jullie schoten het eerst, ik heb geen penning, en toch raad ik je aan met je hand uit je zak te blijven ! zeide Raffles streng, uit den wagen stappend.

James, bindt dien kerel eens stevig. Er is touw in overvloed in hun wagen, naar ik zie. Dit is de tweede heer, geloof ik, en hij bloedt een weinig uit een snijwond aan de kin. Ook schijnt hij den pols te hebben verstuikt. Eerst verbinden, Brand — en daarna binden ! In de eerste de beste telefooncel dicht bij de kust wordt de politie op de hoogte gebracht. En hier is dan tenslotte onze veelbesproken en veel gesmade Diamanten Molly, en zoowaar — het beroemde snoer om den hals ! Het is mij in menig opzicht aangenaam kennis met U te maken, Molly Caruthers. Dat snoer sluit — laat eens zien — aha, ik heb het al ontdekt ! Zeer practisch tegen verlies — geheel onvoldoende, als men U het snoer afneemt ! Ja, ik schat de waarde inderdaad op weinig minder dan vijftigduizend pond sterling. Welk een zuiver water, welk een fraaie zetting !

Plotseling werd hij onderbroken door een schelle lach van Daisy, die achterover was gevallen op haar plaats en schreeuwde :

— O, haar gezicht ! O, kijk naar haar tronie ! Om uit te teekenen ! Houdt er mee op — ik lach me ziek ! Warempel — ik — ik besterf het nog —

Eensklaps zweeg ze en bracht de hand naar de borst.

Tets in haar stem deed Raffles plotseling, met de diamanten nog in zijn hand het hoofd omwenden.

Met een sprong was hij bij zijn wagen en schreeuwde, neerziende in het lijkbleeke gelaat :

— Mijn hemel — ze is zwaar gewond ! O, hoe kon je het doen — waarom heb je niets gezegd, Daisy ?

— Omdat ik de zaak niet wilde bederven ! antwoordde de vrouw met een zeer zachte stem en zijn hand grijpend met haar linker. Omdat ik eens heel gul wou lachen — en gelachen heb ik ! Je zou geremd hebben als ik

zei dat ze me te pakken hadden gekregen — en dat wou ik voor geen geld ! Daarvoor vind ik je veel te aardig ! Heb ik goed gedaan ? Ben je niet erg boos ? Nou geef me dan maar de vijf — ik geloof — dat ik — er tusschen — uit trek —

— Dan heb je je verdiende loon, slang ! gilde Molly met een gemeen iachje. .

— Zwijg jij, vrouw ! beval Raffles met ijskoude stem. Bindt ook dat schepsel, Brand. En kijk eens in die tasch daar tusschen de wrakstukken of er nog geld in zit. Draai jij de auto, Henderson — wij keeren terug.

Met de uiterste voorzichtigheid had hij Daisy uit de auto gelicht, haar plat neergelegd op den wegberm, en de wonde onderzocht.

Henderson liet niet zonder eenige moeite de open wagen omkeeren op den weg.

— Bindt nu die grijpvogels ieder aan een boom, James ! beval Raffles. Haast je.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij zich over Daisy heenboog. De kogel was haar in de rechterborst gedrongen. Welk een wonder van geestkracht was dit tengere, blonde schepseltje geweest !

Zij sloeg juist de oogen op en vroeg zacht :

— Zeg maar eerlijk — ga ik het hoekje om ? Blaas ik de kraaienmarsch ?

— Neen Daisy — ik wil en ik zal je ook redden ! Ik zal aan boord van ons schip den kogel verwijderen. Misschien duurt het een maand voor je volkomen genezen bent, maar je zult beter worden en leven !

Zij sloeg een slappen, bijna machteloos arm met inspanning om den hals van Raffles, trok zijn gezicht met moeite een weinig naar het hare toe en vroeg, bijna onverstaanbaar :

— En ? Vindt je dat prettig, Raffles ?

Raffles zag met weemoedige verbazing de uitdrukking van afwachten in de oogen van de vrouw die haar neerlag.

En zacht antwoordde hij :

— Ik — ja, Daisy. Ik zal het heel prettig vinden !

Zij sloot de oogen, met een tevreden uitdrukking. . . .

En voor het eerst was er iets kinderlijks op haar gelaat.

De volgende aflevering bevat :

## De Wereldverdelger.







**GEGARANDEERD · ECHTE**

475



# DIAMANTEN RINGEN 14 KARATAATS GOUD

REEDS  
VANAF

**BATCO** DE  
WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL



OP ELK ETUI



## BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA<sub>№30</sub> 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO<sub>№2</sub> 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

**5 BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus  
te posten in open enveloppe, porto 1½ ct.  
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS  
PUNTEN

Naam: .....

L 11

Stad: .....

Adres: .....  
Galieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een dixer bonus geaccepteerd

MARY LAWTON EN STANLEY SMITH, DE BEKENDE METRO-GOLDFYNN MAYER AARTISTEN